C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J_P_GAREN-Mark_Stone_23-Androidova_pomsta.pdb

PDB Name: J.P.GAREN-Mark Stone_23-Android
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Jean-Pierre Garen

Mark STONE
ANDROIDOVA POMSTA

Úvod
Pozemská unie, to je federace osmdesáti pěti planet, už pět staletí pokračuje v prudké expanzi po celé Galaxii. Její vlády si však postupem času uvědomily, že sbližování s příliš primitivními civilizacemi vede k ekologickým katastrofám. Domorodci se po kontaktu s pozemšťany přestávají sami vyvíjet, stávají se závislými a škemrají o technologie, jež nedokáží pochopit. Na jedné planetě dokonce domorodci málem vyhynuli. Podařilo se zachránit pouze několik párů, které byly pak umístěny do přírodní rezervace jako obyčejná zvířata.
A tak se zrodil zákon o nevměšování se. Když nějaká loď Služby pro průzkum Galaxie objevila planetu obývanou humanoidními bytostmi, měla rozkaz ji pouze zaregistrovat. Dokud se pečlivě neprověřila úroveň civilizace obyvatelstva, byl jakýkoli kontakt zakázán.
Pokud dosáhli vyšší technologické úrovně, navázalo s nimi Ministerstvo galaktických záležitostí diplomatické styky. V opačném případě se spis postoupil Službě pro dohled nad primitivními planetami, která měla dvakrát za sto let podat zprávu o vývoji domorodců.

A protože se ukázalo, že pozorování z umělých satelitů je nedostačující, vysílaly se přímo na místo posádky složené z jednoho agenta akčního útvaru a jednoho androida, kteří se nenápadně vmísili mezi obyvatelstvo.
Jedním z takových agentů byl i Mark Stone.

1

Mark Stone byl dobře stavěný, pětatřicetiletý muž s rozhodným výrazem ve tváři. Pozvedl sklenku a usmál se na slečnu Swensonovou, sedící naproti němu. Kromě svých třiceti let a tmavě zelených očí byla Elsa Swensonová zajímavá ještě tím, že představovala nejbohatší ženu Galaxie.
Mlčky vychutnávali obsah skleniček, ve kterých plavaly kousky ledu. Mladá žena se usmála a ukázala bělostný, pravidelný chrup.
„Tady v tom baru trhají všechny rekordy. Nikdy jsem si nemyslela, že může existovat tak odporná whisky. Omlouvám se, že jsem tě zatáhla do takového doupěte."
„To nevadí. Hlavní pro mě je, že můžu být s tebou."
Mark se vrátil z mise na primitivní planetu teprve před dvěma dny, a jakmile z něj úředníci v SDPP vytáhli všechny detaily týkající se jeho cesty, hned zatelefonoval Else.
„Jsi moc hodný, Marku. Abych ti to nějak vynahradila, zvu tě na opravdovou whisky. Na tvou oblíbenou značku."
Její úsměv a lesk v očích svědčily o tom, že pravá skotská bude jen záminka k mnohem zajímavější zábavě. Mark vstal a na okamžik zavřel oči:
„Můžeme jít, Ray pro nás přijede."
Elsa se zasmála.
„Úplně jsem zapomněla, že se svým androidem umíš psychicky komunikovat."
„Na misích je telepatie praktická. Můžeme se domlouvat, aniž vzbudíme podezření domorodců."
Majitel podniku, vysoký tmavovlasý muž s nakadeřenými vlasy á blazeovaným výrazem ve tváři se ve dveřích Else hluboce uklonil: „Velice nás těšilo, slečno Swensonová."
Elsa se spokojila strohým kývnutím a vzala Marka za ruku. Vyšli na širokou, do dálky ubíhající ulici. New York se za staletí rozrostl tak, že sahal až k Washingtonu, který se tak stal jeho předměstím.
Oba chvíli stáli a vdechovali čerstvý noční vzduch. Markovu pokornost najednou zaujal hluk, který vydává motor transu. Ray by tak surově se strojem nikdy nezacházel. Trans prudce zabrzdil u chodníku a Mark si stačil všimnout hlavně laserové pistole. Instinktivně odstrčil Elsu stranou a vrhl se k zemi. Příliš pozdě. Laserové paprsky na vteřinu ostře prozářily tmu. Mark ucítil prudkou bolest na prsou a vzápětí se načal dusit. Měl pocit, jako by ho strkali do temné studny.
„Rayi, pomoc…," stačil ještě říct a potom ztratil vědomí. Obě těla ještě nestačila ani dopadnout na zem a trans za kvílivého zvuku turbín odstartoval. Několik návštěvníků baru se váhavě zastavilo ve dveřích.
Za okamžik přirazil k chodníku druhý trans a vyšel z něj ramenatý muž. Jedním skokem byl u Marka a příručním rentgenem a skenerem zjišťoval, jaké má zranění.
„Zavolejte policii! Ať pošlou hned záchranku!" křikl na lidi, kteří mezitím postoupili o několik kroků k ležícím tělům. Rychle vyndal ze schránky v pravém stehně dvě ampulky a natáhl jejich obsah do injekční stříkačky. Ruce mu pracovaly tak rychle, že je lidské oko stěží stačilo sledovat. Roztrhl Markovi rukáv a injekci vyprázdnil do žíly v předloktí. Potom se sklonil nad sinalým obličejem a dával dýchání z úst do úst.

Asi za tři minuty zakvílely sirény a dorazila ambulance, z níž vyskočilo několik lékařů obtěžkaných přístroji. Marka, ověnčeného elektrodami a napojeného na kapačku, naložili do vozu jako prvního a okamžitě odjeli.

* * *

Generál Khov přecházel nervózními, obřími kroky po nemocniční hale. Byl to obrovitý, téměř dvoumetrový muž s holou lebkou a černýma, mírně šikmýma očima, které zdědil po dávných mongolských předcích. Už deset let řídil pevnou rukou Službu pro dohled nad primitivními planetami. Jakmile se dozvěděl o útoku na Stonea, spěchal rovnou do nemocnice. I když se ve službě snažil potlačovat jakékoli city, k Marku Stoneovi ho pojilo jisté citové pouto. Kdyby měl syna, chtěl by, aby byl jako Mark. Kapitán Stone mu navíc zachránil život, když se loni dostal na jedné primitivní planetě do nepříjemné situace.

Byl tak zabrán do svých myšlenek, že málem vrazil do admirála Neumana, šéfa Vesmírné policie. Neuman byl vysoký hubený člověk s úzkou tváří a prošedivělými vlasy. Oba se velmi dobře znali.

Když se Khov podivil, co dělá v nemocnici, Neuman odpověděl: „Útok na nejbohatší ženu v Galaxii určitě nezůstane bez odezvy. Bude z toho pěkný skandál. Prezident bude okamžitě chtít výsledky vyšetřování. Půjde mi o krk, tak si musím pospíšit. Kde jsou?“

Khov ukázal hranatou bradou na jedny dveře.

„Chirurgové je mají v parádě už dobré dvě hodiny. Snad budeme brzo moudřejší. Zahájil jste už vyšetřování?“

„Samozřejmě. Podle prvních zpráv se jedná o profesionální práci, provedenou s obdivuhodnou přesností. Hlavním terčem měl být asi Stone. Měl nějaké nepřátele?“

Kbov pokrčil mohutnými rameny.

„Nevím. Z mise se vrátil teprve předevčírem.“

„A předtím?“

„Možné je všechno. V minulosti se zúčastnil několika delikátních misí. Hlavně se podílel na likvidaci té mocné společnosti, Galaktické důlní.“

„Pamatuji se na to,“ pokýval hlavou Neuman. „To by nám mohlo pomoci.“

Admirál si všiml Raye, který postával v rohu místnosti, a zeptal se ho, co se ten večer stalo.

„Dostal jsem od kapitána Stonea příkaz, abych ho vyzvedl před barem. Byl jsem zrovna v podzemním parkovišti asi kilometr daleko. Když jsem zachytil Markovo volání o pomoc, vyjel jsem na ulici, a než jsem dorazil na místo, bylo už po všem. Ještě jsem zahlédl trans se dvěma muži.“

Neuman se obrátil na Khova: „Byli to profesionálové. Nejhorší je, že si dnes může za peníze najmout zabijáky kdokoli. Všichni naši informátoři jsou už v pohotovosti.“.

Ve dveřích operačního sálu se ukázal lékař. I přes unavený výraz vypadal mladě. Ani nečekal, až se ho zeptají, a rovnou řekl: „Slečna Swensonová utrpěla zranění hrudníku. Její stav je vážný, ale věříme, že se z toho dostane.“

„A kapitán Stone?“ zeptal se Khov.

Chirurg si povzdychl. „S ním je to bohužel horší. Má zasažená játra, a hlavně rozsáhlé zranění na srdci. Kdyby mu android neposkytl první pomoc, určitě by ho k nám živého nedovezli. Operačně jsem mu ránu scelil nylonovou destičkou, ale to věc neřeší.“

„O transplantaci srdce neuvažujete, doktore?“ zeptal se Khov.

„Bohužel nemáme k dispozici srdce se stejnou tkáňovou strukturou jako Stoneovo, a i kdybychom ho měli, operace by byla vzhledem k četným dalším zraněním příliš

riskantní. Obávám se, že za dvě tři hodiny zemře.“
„Nabyl vědomí?“ vmísil se do hovoru Neuman.
„Ne, stále je pod anestetiky. Nepovažovali jsme za vhodné ho probouzet jenom proto, aby si pak uvědomil, že umírá. A teď mě prosím omluvte, čekají mě další operace.“
Khov a Neuman odešli se svěšenými hlavami a černými myšlenkami. Ray, který díky elektronickému sluchu vše slyšel, zůstal v nemocnici.
Umělými neurony mu probíhalo podivné vzrušení. Androidi podle kybernetiků nemohou cítit citové vzruchy. To bylo známé a dokázané. Reagují pouze podle nahraných programů. Ray a Mark spolupracovali už několik let a na misích se mezi člověkem a strojem vytvořilo určité pouto. Mark odnášel za největšího nebezpečí poškozeného androida do bezpečí, ten naopak, kdykoli byl v nebezpečí Mark, okamžitě aktivoval všechny elektronické obvody, vymazával nahrané programy a jednal vždy účelně a okamžitě. Několikrát tak zachránil Markovi život.
Nyní tu symbiózu člověka a stroje měli rozbít nějací neznámí lidé. Androidovy obvody právě prodělávaly hotovou bouři, která uvolnila stavidla doposud neznámému, podivnému pocitu, kterým byla… nenávist.
2
Ray sestoupil po schodišti na dvůr budovy a posadil se za panel transu. Jeho elektronické obvody teď pracovaly na plné obrátky a s neúprosnou logikou si spojoval různé informace.
Ještě v sedm hodin večer Mark nevěděl, kam půjdou na večeři. Stavili jsme se pro slečnu Swensonovou u ní doma. O tom, kam půjdou, se začali domlouvat až za jízdy. Mark navrhoval nějaký podnik na okraji města, slečna Swensonová vyjmenovala několik dalších míst a nakonec řekla, že jí někdo doporučil Černé slunce, protože tam mají zajímavé speciality.
Pak mi Mark řekl, abych je tam odvezl. Z těch několika myšlenek, které jsem za tu dobu stačil zachytit, se dá odhadnout, že je majitel podniku přivítal, zavedl do soukromého salonku a sám je pak obsluhoval.
Ti zabijáci čekali venku před restaurací, takže je na Marka musel upozornit majitel podniku, protože cestou mě nikdo nesledoval. Začít se tedy musí v restauraci.
Zastavil u chodníku před Černým sluncem, kde mu baculatá světlovlasá servírka rukou cosi naznačovala a oznámila mu: „Je mi líto, pane, ale budeme zavírat.“
Ray se nezastavil, ale postupoval neochvějným, pomalým krokem vpřed.
„Jen jednu skleničku.“
V restauraci až na jeden pár, který se už zvedal k odchodu, nikdo další nebyl.
Ray došel k baru a opřel se o nálevní pult.
„Skotskou,“ řekl.
Blonďatá servírka před něj postavila skleničku a přešla na druhý konec pultu za šéfem, který zrovna počítal tržbu.
„Tak já končím, pane Holtone,“ řekla a dodala: „Je tu už jenom tamten podivín. Vypadalo to, že bez skotské neudělá už ani krok, tolik mě o ni prosil, a teď se jí ani nedotkne. Čumí pořád před sebe jako nějakej blázen.“
Majitel na Raye hodil letmý, roztržitý pohled, usmál se a poplácal servírku po kulatém zadečku, až vykvikla.
„Jdi si lehnout. Přijdu ti udělat radost. Jenom ho vyhodím a jsem u tebe.“
Když servírka odešla, zhasl všechna světla kromě osvětlení baru.
„Dopijte to, pane, zavíráme.“
„Odejdu, jakmile se dozvím, co potřebuji,“ odpověděl Ray pomalu a zřetelně.
„A o co jako jde?“

„Jde o to, že někdo před vaším podnikem sejmul dva lidi, muže a ženu, kteří byli u vás na večeři.“
Majitel se otráveně zašklebil a procedil mezi zuby: „Zase nějaký pisálek. Poslouchejte, všechno už jsem řekl policii a novinářům taky. Máte za svými kolegy pěkný zpoždění.“
Rayova bleskurychlá pravačka uchopila Holtona za vestu, zvedla ho do výše a položila na nálevní pult. Následoval úder malíkovou hranou, která mu přerazila nos a rozsekla rty.
Holton chvíli kašlal a plival krev.
„Člověče, vy jste se snad zbláznil,“ snažil se o chabý odpor. Další rána pěstí ho ale umlčela.
„Poslouchej dobře, protože to nebudu říkat dvakrát,“ pronesl Ray najednou tiše a mírně. „Komu jsi telefonoval, že kapitán Stone a slečna Swensonová jsou u tebe na večeři?“
V Holtonově pohledu zavládl strach a děs.
„Nevím, o čem to mluvíte, já…“
Rayova pravačka, která ho popadla pod krkem a pomalu se svírala, mu nedovolila větu dokončit.
„Jestli nebudeš mluvit teď, nebudeš mluvit už nikdy. Až si to rozmyslíš, zamrkej.“
Holton nejdřív zrudl a pak začal zvolna fialovět. Několika trhavými, chabými pohyby se snažil ze sevření vymanit, ale marně. Vytřeštěné, z důlků vylézající oči nakonec několikrát rychle zamrkaly.
Ray uvolnil stisk a Holton zhluboka nasál vzduch.
„No tak?“
„Sam Iljič. Jemu jsem to řekl. Přísahám, že jsem netušil, co se bude dít. Jen si to vemte… přímo před podnikem, to není moc dobrá reklama.“
„Kde ho najdu?“
Holton na okamžik zaváhal, ale když viděl, že Ray se opět pomalu rozmachuje, rychle zastřeným hlasem, prozrazujícím pohmožděné hlasivky, vysypal: „8239, 117. avenue.“
Ray spokojeně přikývl a rázně smetl Holtona z pultu.
„Ani se nehni a pánbíček s tebou, jestli jsi mi lhal.“
Prošel kolem šatny, otevřel dveře a třískl jimi, ale ven nevyšel. Schoval se v potemnělé vstupní hale.
Holton se zatím těžce zvedal. Sáhl po láhvi a dal si pár pořádných doušků. Pak vzal videofon a namačkal číslo. Ray bedlivě poslouchal a všechno si nahrával do paměti.
„Pane Iljiči,“ říkal Holton třesoucím se hlasem, „právě u mě byl nějaký chlápek. Je to pěkný pořez a tak nějak divně se dívá.“
„No a?“ zeptal se druhý muž.
„Ptal se mě na různé věci… Musel jsem mu říct, že jsem vám dal hlášku, jinak by mě uškrtil. Věděl, že jsem někomu volal…“
„Je mi to jasné, mluvil jsi, aby sis zachránil ten svůj mizerný život,“ řekl Iljič ledovým hlasem.
„To ano, ale poslal jsem ho do skladu na 117. avenue. Tam ho můžete…“
„Vím, co mám dělat,“ zarazil ho Iljič. „Pošlu mu naproti Davea a Yvana. Zajímá mě, co je to za chlápka. Kdyby se objevil někdo další, dej mi hned vědět.“
Holton se spokojeně usmál, sáhl znovu po láhvi a pořádně se napil. Vtom vyděšeně ucouvl, zvedl ruce, upustil láhev, která se roztříštila o podlahu, a s výrazem člověka před popravou ze sebe tiše vypravil: „Co po mně ještě chcete?“

„Skutečnou adresu Sama Iljiče. Díky, žes mi poskytl číslo videofonu, aspoň ho nemusím hledat v počítači."
Holton zbledl strachy jako stěna a vykoktal: „2225, 264. avenue. Co chcete dělat?"
Ray mluvil, jako by přemýšlel nahlas: „Mluvil jsi s Iljičem a pak přišli ti zabijáci."
„Ale já nevěděl…"
„Kdybys nezavolal Iljičovi, nic by se ten večer nestalo. Takže za všechno můžeš,ty. To je logické, ne?"
„To ať rozhodne justiční počítač. Chci před justiční počítač. Mám na to právo!"
„Jsem svědek, soudce… i kat," pronesl do ticha Ray.
Pak se zeširoka rozmáchl a jeho pěst dopadla na ničemovu hlavu. Zřetelně bylo slyšet křaplavý zvuk, jako když se láme kost. Ray se otočil, na ležící tělo se už ani nepodíval a vyšel ven.
3
Dave byl menší zavalitý chlapík s hnědými vousy a hustým obočím. Yvan byl přesně jeho opak, světlovlasý obr s širokými rameny a chladným výrazem ve tváři. Čekali už dobrou hodinu v temném skladišti a oknem pozorovali ulici.
„To jsme dopadli," postěžoval si Dave. „Místo abysme někde v pohodě zapíjeli úspěšnou akci, tak nás šéf pošle do takovýhle díry. Jako by sem nemoh poslat někoho jinýho."
Yvan jenom pokrčil rameny. Měl je jako stěhovák.
„Iljiči na tom chlapíkovi asi hodně záleží. Taky nám za to slíbil pěknej vejvar."
„To ano, jenže ho musíme dostat živýho a donutit ho, aby promluvil."
Hromotluk se podíval na své obrovské ruce a promnul si je.
„To nebude problém. Ještě se mi nestalo, aby zákazník nezpíval. Někdy se dokonce tak rozkecají, že je pak těžký je zastavit. Jsem lepší než nějakej psycholog."
Dave se prudce otočil a vytáhl laserovou pistoli. Díval se do tmy, ale nic neviděl.
„Jsi nervózní jak panna v máji," zasmál se Yvan.
„Něco jsem slyšel," bránil se Dave.
„Tenhle barák má jenom jeden vchod a u toho jsme my. Ledaže by se někomu chtělo lízt po střeše…"
„A proč ne?"
„Slyšeli bysme helijet."
Začali mluvit o něčem jiném, když se za nimi ozvalo:
„Ani hnout!"
Oba se naráz otočili. Ve slabém pruhu světla dopadajícím z ulice rozeznávali obrys postavy asi tři metry od nich. Profesionálním letmým pohledem odhadli, že muž nemá zbraň, a okamžitě mu vystřelili na nohy.
Laserové paprsky však při nárazu na ochranné pole pouze směšně zableskly. Muž zvedl pravou ruku a z ní vyšel červený paprsek. Vzápětí obě laserové pistole dopadly na zem i s několika prsty.
Zabijáci netušili, že Ray je zvláštní typ androida. Byl vybaven ochranným polem, posledním zázrakem pozemské vědy, který chrání před údery, běžnými střelnými zbraněmi i laserovými pistolemi. V ukazováčku pravé ruky se skrýval laser a levá paže sloužila jako dezintegrátor, který zničí vše v okruhu několika metrů.
Takové androidy používala pouze SDPP jako pomocníky agentů při misích na primitivních planetách.
Nevěřícně se střídavě dívali na zmrzačená zápěstí a na Raye. Yvan propadl návalu

vzteku a vrhl se na androida. Byl hrdý na svou fyzickou sílu a rád ji dával na odiv. Počítal s tím, že svou silou a váhou nepřítele povalí a udusí.
Při nárazu měl pocit, že se mu do cesty připletla zeď. Vzápětí utržil takovou ránu pěstí do obličeje, až se mu zatmělo před očima, a klesl na kolena.
Dave měl za to, že se protivník zabaví Yvanem a jemu se podaří utéci. Neudělal ani čtyři kroky a strašná síla mu podťala kolena. Klopýtl a svalil se jako žok. Pokusil se vstát, ale jenom zoufale zařval. S hrůzou si všiml, že mu nohy končí pod koleny.
Yvan se jeho řevem probral.
„Zadržte, nechte nás…“ huhlal prosebným hlasem.
„Proč jste sem přišli?“
„Měli jsme vás chytit a donutit mluvit.“
„To vy jste dnes večer zabili kapitána Stonea?“
Otázku položil věcně a nezaujatě. Yvana napadlo, že třeba zabere, když přeladí tak trochu na jinou notu, a proto jako v legraci odpověděl: „To je tajemství. Jediný, co můžete udělat, je zavolat polic…“
Odpověď zanikla v příšerném výkřiku. Jeho pravé předloktí, čistě odříznuté laserem, dopadlo na zem.
„Chci slyšet odpověď,“ řekl stále klidně Ray. „Počítám do tří. Pak přijde na řadu druhá ruka. Jedna… dvě…“
„Ne, ne! Byli jsme to my… Já jenom řídil. Střílel Dave. My za to ale nemůžeme. Jenom jsme poslouchali rozkazy pana Iljiče. Dostali jsme rozkaz zabít nějakýho muže a ženu. Ani nevíme, jak se jmenovali.“
Další otázky už byly zbytečné.
„Kdo to byl, jsme se dozvěděli až ve zprávách… Iljič nám dal počítačový fotky, abysme je poznali… Nechte nás jít, my za nic nemůžem… Smilujte se.“
Android se suše zasmál.
„Soucit je u lidí nelogický cit. Zabili jste mého jediného přítele…“
Ray namířil ukazovákem a spustil laser. Yvanova hlava se odkutálela kamsi do tmy. Dave, který z této strašlivé podívané zešílel, se válel po zemi, vydával neartikulované zvuky a z úst mu tekly sliny. Ray se na něj chvíli díval, jako dítě pozorující mravence, kterého pak rozmáčkne prstem.
„Marku… Marku…“ řekl tiše.
S chirurgickou přesností pak laserem odřízl hlavu a ukončil mužovo šílenství.

4

264. ulice protínala jednu z nejbohatších čtvrtí New Yorku. Přepychové vily, obklopené nádhernými zahradami, se táhly až za obzor. Dům s číslem 2225 byla bílá, dvoupatrová vila, v níž se i přes pokročilou hodinu v jednom okně svítilo.

Ray si podrobně prohlédl vchod. Nedalo mu velkou práci objevit v jednom ze sloupů vchodu miniaturní kameru a na terase otáčející se parabolickou anténu radaru. Pan Iljič asi dbá na bezpečnost, pomyslil si Ray. Android si spočítal, že za jednu obrátku radaru, trvající deset vteřin, musí přeskočit bránu a uběhnout dvě stě metrů ke zdi budovy, kde ho radar nezabere.
Naštěstí byl vybaven zdokonaleným antigravem, který mu umožňoval překonávat překážky vzduchem. Vypočítal si dráhu a počkal, až se radar otočí z jeho směru. Pak se odrazil a mocným skokem se přenesl přes bránu. Šest… sedm… osm. Za devět vteřin dosedl měkce u zdi budovy. Jeho detektory nezaznamenaly žádný pohyb. Zjevně si jeho příchodu nikdo nevšiml. Podél kamenné zídky se dostal až pod osvětlené okno. V prostorné místnosti spatřil zavalitého muže s brunátným obličejem, který seděl u bezpečnostního pultu za řadou obrazovek. Světlemodré

oči a sveřepý výraz nasvědčovaly, že to asi nebude žádný dobrák. V rohu místnosti se na pohovce rozvalovali další dva muži. Dívali se na trojrozměrnou obrazovku a pohrávali si přitom se zbraněmi. Patrně osobní stráž, řekl si Ray.
„Vypněte to," zavrčel Iljič, který právě vcházel do místnosti. „Kde ti dva sakra jsou? Řekl jsem jim, aby mi hned dali vědět, až ho dostanou."
Jedna gorila pokývala hlavou: „Asi se vypařil. Dostat se až k vám je něco jiného než zmasakrovat Holtona. Jestli si zjistil, kdo jste, určitě se někam odklidil."

Ray si ještě jednou prohlédl místnost a pomocí laseru si na zdi vyrobil dva úchyty. Když se jich zachytí, může se jedním skokem dostat až doprostřed místnosti.
Odrazil se a za zvuku tříštícího se skla vpadl do vily. Reakce osobních strážců byly pohotové, jenže Ray byl rychlejší. Než stačili vystřelit, oba se zhroutili k zemi. Překvapený Iljič si všiml, že uprostřed čela mají malou černou tečku.
Když pominul účinek překvapení, chladnokrevně se zeptal: „Kdo jste a co mi chcete?"
„Proč jste nařídil zabít kapitána Stonea?"
Iljič jen pokýval hlavou. „Okamžitě vypadněte, nebo budete litovat, že jste sem kdy vkročil?"
„Patrně jste dostatečné nepochopil moji otázku."
Iljič vstal a praštil se pěstí do hrudi. „Jsem členem Velkého Bratrstva. Jestli mi zkřivíte vlas na hlavě, nebudete v bezpečí nikde v celém vesmíru. Bratrstvo své členy umí ochránit. Najdou vás všude a buďte si jist, že nezemřete lehkou smrtí."
Muž stojící proti němu nehnul ani brvou. To Iljče zneklidnilo. Rayův upřený pohled ho bodal až do morku kostí.
„Vy jste… android. To není možné…"
Ray vzal Iljiče pomalu za ruku a začal ji zvolna drtit. V mužově tváři se zračilo překvapení a přecházelo v úděs. Kost zapraskala a Iljič se rozeřval bolestí. Ray stisk nepovolil.
„Čekám na odpověď," řekl skoro něžně.
Blednoucí Iljič zakroutil hlavou. Ray na okamžik povolil, ale ihned stiskl znovu. Kosti v zápěstí suše zapraskaly.
„Ne, to nesmíte…!" vykřikl Iljič,
Ray přivítal tato slova s uspokojením. Když se někdo dovolává práva a spravedlnosti, nemá daleko k přiznání. Zmáčkl Iljčovu ruku ještě víc.
„Já vám to nemůžu říct…," zaúpěl Iljič. „Byl to Clark Butler. Chtěl po mně jenom lidi, kteří to provedou."
Rayovo stále pevnější sevření ho za chvíli přimělo pokračovat. Těžce nabíral dech a po tvářích mu stékal pot:
„Dodal mi fotky a já jen zajistil lidi. U nás se to tak dělá. Dál jsem se neptal… Mám v Bratrstvu na starosti počítačové herny… Clark zase prostituci…"
„Kde ho najdu?"
„Bydlí v posledním patře Eros centra."
Ray ho pustil a muž se zhroutil na koberec. Ještě ze sebe vypravil: „Vidíte sám, já v tom zabíjení nejedu."
„Poskytl jsi vrahy, takže jsi vinen."
Iljiče ozářil záblesk z laseru, který zaplavil celou místnost. Ray špičkou boty nedbale odstrčil hlavu. Odkutálela se. Nenávist, která dál ovládala jeho elektronické obvody, byla tak velká, že mu takovýto trest připadal ještě moc mírný.

Prohlédl si pult a vypnul všechny bezpečnostní obvody. Když vyskakoval oknem, hodil za sebe razantní zápalný granát. Následoval oranžový výbuch.
Když se dostal ke svému transu, už svítalo. V Rayových obvodech se zrodil nový plán. Ale musí si dávat pozor.

5

Peggy si otírala oči. Na první pohled stará panna. Bylo jí asi padesát, měla suchou, ostře řezanou tvář s vystupující bradou a velkými zuby. Úzký obličej ještě zvýrazňovaly staromódní brýle a špičatý nos.
V SDPP pracovala už dlouho jako osobní sekretářka generála Khova. O neštěstí, které potkalo Marka Stonea, se dozvěděla hned po příchodu do zaměstnání a od té doby neustále plakala. Stejně jako ostatní agenti Služby i Mark si z ní často dělali legraci, ale z nějakých důvodů měla zrovna jeho nejradši. Hlavně však od té doby, kdy zachránil generálovi život. Pokaždé, když si uvědomila, že už jeho něžně ironický pohled nikdy neuvidí, propadla v pláč. Teprve když zaslechla dveře výtahu, snažila si utřít slzy a trochu se ovládnout. Tak nasupeného Khova ještě neviděla. Tvářil se, jako by chtěl někoho pokousat.
„Přijďte za mnou," zavrčel na Peggy.
Posadil se ke svému stolu, otevřel zásuvku, vytáhl doutník a vztekle mu ukousl špičku.
„Zavolejte do centrální nemocnice, oddělení intenzívní resuscitace," řekl.
Zatímco Peggy na klávesnici videofonu volila číslo nemocnice, generál si doutník zapálil a několikrát silně zatáhl. Protože ale kouř na jeho napjaté nervy nijak nezapůsobil, vztekle rozdrtil nebohý doutník v popelníku.
„Máte spojení, pane generále," oznámila v interkomu Peggy.
Na strohý Khovův dotaz mladý chirurg odpověděl: „Kapitán Stone je stále naživu. Je to absolutně nepochopitelné."
„Má aspoň nějakou naději, že se z toho dostane?"
Lékař pomalu zavrtěl hlavou.
„Popravdě řečeno ne. Buňky by se musely rozmnožovat asi desetkrát rychleji, než je běžné, aby srostly s body, na nichž je implantována destička. Spoje destičky se srdcem se jinak v nejbližší době roztrhnou a dojde ke smrtelnému krvácení. Tady se žádný zázrak čekat nedá."
„Děkuji vám, pane doktore," řekl zkroušeně Khov. „Informujte mě, prosím, o každé změně jeho stavu."
Khov zůstal dlouho mlčky sedět a konečky prstů zamyšleně drtil zbytky doutníku v popelníku. Ze stavu otupělosti ho vytrhl až Peggyin hlas v interkomu.
„Na druhé lince máte admirála Neumana."
Generál ihned stiskl příslušné tlačítko.
„Něco nového?"
„Jenom pár nesouvislých informací. Od očitých svědků jsme se toho moc nedozvěděli: Trans s vrahy stál asi padesát metrů od restaurace a vyrazil, jakmile Stone vyšel ven, určitě na něj čekali. Poslal jsem dva agenty za majitelem restaurace. A tady se případ začíná zamotávat: Toho Holtona našli pořádně zkrouhnutého, jako by ho chtěl někdo umlčet."
„Je mrtev?"
„Snad by to pro něj bylo lepší. Odvezli ho do nemocnice s frakturou lebky a už se z toho asi nevylíže. Nejzajímavější ale je, že má u nás záznam. Několik vloupání a spoluúčast na vraždě. Pro nedostatek důkazů ho však neodsoudili."
„Třeba to nemá s naším případem nic společného," řekl Khov.
„To bych neřekl. Nikdo v baru nic nehledal a denní tržba zůstala nedotčená. Ještě je tu jedna zvláštní věc. Dnes ráno objevila hlídka dvě mrtvoly v jednom

skladu na 117. avenue. Oba muži měli odříznutou hlavu a končetiny laserem. Když to naši posbírali a dali dohromady, lehce jsme je identifikovali. Jedná se o Davea Colsona a Yvana Suvarova, oba jsou to zabijáci a patří k lidem kolem Velkého Bratrstva."
Admirál si všiml, jak Khov pozdvihl obočí, a pokračoval: „Velké Bratrstvo sdružuje okruh nepříliš bezúhonných lidí, kteří kontrolují většinu podloudného obchodu Unie. Středem jejich zájmu jsou zakázané hry, drogy, prostituce, zbraně. Jedou vlastně ve všem. Velké Bratrstvo je něco, jako byla dříve mafie, ale mnohem propracovanější."
„Proč s tím vaše služba něco nedělá?"
Neuman se trpce usmál. „Občas se mám podaří chytit nějakou malou rybu, ale pro nedostatek důkazů je stejně musíme vždycky pustit. Hlavouni Bratrstva se vydávají za spořádané občany, kteří se nedají jen tak do něčeho namočit. Vraťme se ale k našemu případu. Policie našla dvě laserové pistole a trans, který odpovídá popisu svědků."
„Myslíte, že mají v té vraždě prsty?"
„Je to jen hypotéza. V poslední době se podle našich informací oba nájemní vrazi v New Yorku vyskytovali. Dokonce se proslýchá, že pracovali pro Sama Iljiče,"
„Kdo je zas tohle?"
„Obchodník. Majitel jakési společnosti na dovoz a vývoz. Má se za to, že je jedním z hlavounů Velkého Bratrstva. Několikrát jsme na něj nasadili agenty, ale bez úspěchu."
„Tak proč ho nezmáčknete?" zeptal se podrážděně Khov.
„Představte si, že jsem to měl právě v úmyslu," ušklíbl se Neuman. „Je ale pozdě. Včera zachvátil jeho dům požár, vlastně ho zapálil granát. Díky hasičům se podařilo zachránit zbytky těla - stejně jako ostatní měl hlavu odříznutou laserem."
„Copak je to poprvé, co si mezi sebou zabijáci vyřizují účty?"
„To určitě ne, ale něco mě na té záležitosti znepokojuje."
„Aspoň pokud jde o mne, nevidím mezi Stonem a Velkým Bratrstvem žádnou souvislost. Znám ho už řadu let a vím, že nikdy takové styky neměl."
„To si myslím taky. Ale je možné, že ho chtěl někdo z jeho kamarádů pomstít. Třeba Mac Donald. Stone ho přece nedávno na jedné misi zachránil před jistou smrtí."
„Mac Donald je na misi a vrátí se až za čtrnáct dní."
Generál svraštil obočí a usilovně přemýšlel.
„Ray… Mohl by, to být Ray."
Znovu se zamyslel a dodal: „Potkal jsem ho v nemocnici, právě když nám doktor říkal, že Stone s největší pravděpodobností zemře."
„Tomu nevěřím," zavrtěl admirál hlavou. „Androidi nemají logický vyšetřovací

program. Náš agent byl navíc dneska ráno u Stonea. Android tam ležel neaktivovaný, ověřil si to."
Khov se s admirálem rozloučil. Zabořil si tvář do dlaní a zahloubal se.

6

Policista si přišel obhlédnout Markovy věci. Ray musel nečinně přihlížet, jak se přehrabuje v Markově soukromí, a měl co dělat, aby se nezvedl a nevyhodil ho oknem. Když všetečka odešel, Ray se znovu vrhl k počítači, na kterém neúnavně pracoval od té chvíle, kdy se vrátil z akce.
Na obrazovce počítače se rychle střídala různá data a údaje. Nakonec si Ray oddechl. Po dvanáctihodinové práci se naboural do sítě Vesmírné policie a vytáhl

si materiály Holtona, Iljiče a Clarka Butlera.
„Pěkní ptáčci, tohle Bratrstvo. Takoví by na světě ani neměli být," řekl si.
Dlouho studoval a nahrával si do paměti dokument s hlavičkou Přísně tajné, který se jmenoval Pravděpodobná struktura Velkého Bratrstva. Dokument obsahoval jména asi deseti vedoucích osobností, mezi jinými i jméno Iljič a Butler. Šéfem newyorské sekce byl jakýsi Ben Willars. Pak tam byla další jména a jiná města.
Informace Vesmírné policie byly však pěkně hubené, o čemž svědčily i další poznámky: Šéf Zemské sekce = ?, Hlava organizace = ?
Bylo těžké odhadnout, co se asi odehrávalo v androidových elektronických obvodech: hněv, potupa, pocit nespravedlnosti?
V jedenáct večer Ray zaparkoval trans v bezpečné vzdálenosti od vysoké budovy Eros centra. Obrovská světelná reklama přes celou jednu plochu mrakodrapu velmi výmluvně naznačovala, oč uvnitř jde. Svítila tak ostře, že Ray nemohl použít k výstupu do posledního patra antigrav. Musel tedy vejít jako normální zákazník.
Na okamžik se zastavil. Byl tu jeden problém - Mark platil všechno kreditní kartou, která je teď určitě zablokovaná, a Ray nemá ani dolar. Elektronické obvody si však zakrátko poradily.
Z budovy Eros centra právě vyšel vrávoravým krokem spokojeně vyhlížející zavalitý muž.
„Můžu vám nějak pomoci?" zeptal se slušně Ray. „Děkuji… děkuji, chlapče, ale…," vykoktal ze sebe právě oblažený návštěvník a zaškytal.
Ray ho v mžiku uspal krátkým úderem do brady.
Androdovy pohyby byly tak rychlé, že si nikdo z kolemjdoucích ničeho nevšiml.
Ray úchopil muže za ruku, jako by ho podpíral, a prohledal mu vestu. Našel silný svazek stodolarových bankovek a kreditní kartu na jméno Edgar Morrison. Jak předpokládal, v Eros centru se kartou zpravidla neplatilo.
Nejdřív však odkráčel s Edgarem, kterého objímal jako starého přítele, na kraj chodníku, zastavil taxi-trans a podal řidiči stodolarovku.
„Mohl byste kamaráda zavézt domů? posadím ho dozadu a manželce zavolám, že se mu udělalo špatně, když vycházel z kostela." Lišácky na řidiče zamrkal a ten se rovněž usmál, protože tolik by za celý večer nevydělal.
V Eros centru Raye přivítala asi padesátiletá bruneta v rudých šatech s výstřihem skoro až na pupek a se spikleneckým úsměvem na rtech.
„Myslím, že jsem vás tu, pane, ještě neviděla."
„Doporučil mi to jeden přítel, jmenuje se Morrison," odpověděl pohotově Ray.
„Ó, vynikající zákazník," roztála žena. „Račte do salonu a vyberte si. Uvidíte, že se vám naše děvčata budou líbit."
Zavedla Raye do malé místnosti s trojrozměrnou obrazovkou a klávesnicí a spustila program.
„Tady máte seznam děvčat, která jsou teď volná."
Aby nevzbudil podezření, začal se Ray probírat katalogem. Na obrazovce se objevilo asi deset žen v lákavých úborech. Když měl za to, že vybíral dostatečně dlouho, stiskl náhodně tlačítko a vyšel ven.
„Číslo 1223. Vybral jste si opravdu skvěle. Carla je plná půvabu, fantazie a je velice učenlivá. Večer s ní se vám určitě bude líbit."
A jakoby mimochodem dodala: „Pět set dolarů. Platí se předem."
Ray vsunul peníze do zdířky pokladny, a z druhé zdířky vypadl plochý klíč.
„Dvanácté patro, pokoj dvacet tři," upřesnila žena. „Dobře se pobavte. Výtahy jsou na konci haly."
Pozorovala Rayova široká záda, jak se vzdalují směrem k výtahům, a říkala si, že kdyby ji takový mužský chtěl, ani by jí nemusel platit.

Když Ray otevřel dveře, spatřil na posteli sympaticky vyhlížející dívku v průhledných lehoučkých šatičkách. Usmála se na něj. Aspoň jeden mladý mužský, pomyslela si, jinak si mě vybírají jen staří páprdové.
„Napiješ se něčeho?“ navrhla přátelsky.
„Jednu whisky bych si dal.“
Zatímco odešla k automatu, Ray vytáhl z kapsy kapsli s anestetiky. Podíval se na kuličku s nažloutlou tekutinou a vzpomněl si, kolikrát tento prostředek použil na akcích s Markem, kolikrát se díky jemu dostali ze spletitých situací. Vzpomínka na Marka mu opět uvedla elektronické neurony do stavu pohotovosti. Roztříštil kuličku o podlahu. Dívka se už vracela se dvěma sklenkami.
„Ty se nesvlékneš?“ divila se.
Najednou se zapotácela, oči se jí zavřely a pomalu a tiše se skládala k zemi. Ray ji včas zachytil, položil na postel a přikryl.
Pomalu otevřel dveře, přesvědčil se, že na chodbě nikdo není, a vydal se k výtahu. Stiskl tlačítko posledního patra.
„Hm, sto druhé,“ zabručel si. „Podle mých propočtů by jich mělo být sto čtyři. Poslední dvě jsou asi nepřístupná, snad se tam dostanu po soukromém schodišti.“

7

Clark Butler seděl za pracovním stolem. Byl to asi čtyřicetiletý muž sportovní postavy s pravidelnou tváří a hnědými kudrnatými vlasy. Vypnul televizi, kde právě skončily zprávy, a na čele se mu ukázala hluboká vráska. Brutální vražda Sama Iljiče byla pro novináře tučné sousto. Do Iljičova případu samozřejmě strká nos i policie.
Z té však Clark Butler strach neměl. Síť Velkého Bratrstva fungovala spolehlivě, takže nebylo nebezpečí, že by mu fízlové přišli na stopu.
„Holton, Dave, Yvan, Sam…,“ říkal si.
Bylo mu jasné, že čtyři vraždy souvisí s útokem, který mu přikázali zorganizovat. Nemohl se ubránit náhlému neklidu. Na stole se rozsvítilo červené světlo. Rychle stiskl tlačítko.
„Tady Johan, pane, máme menší problém s Nelly,“ ozval se z interkomu drsný hlas.

„Pojďte dál,“ řekl Butler otráveně.
Vešel svalnatý vysoký muž s vyholenou lebkou. Před sebou postrkoval plačící, asi dvacetiletou dívku v průsvitném hávu.
„Nechala zákazníka v pokoji a utekla.“
Dívka propukla v přerývaný pláč. „Pane Butlere, prosím vás, nenuťte mě. Je to blázen, přinesl si na mě bič.“
Na Butlerových ústech se ukázal posměšný úšklebek. „To je přece normální, zaplatil si to.“ Úsměv ale vzápětí zmizel a výraz ztvrdl do kruté grimasy. „Vrať se zpátky na pokoj. Zákazníkovi se pěkně omluvíš a necháš si líbit, co se mu zachce, rozumíš?!“ pronesl suše. Po dívčině tváři stékaly slzy a ramena se jí otřásala pláčem.
„Nechci, nechci, bolí to…“
„Vypadni a nezdržuj. Slibuju ti, že to, co musíš vydržet od zákazníka, není nic proti nakládačce, kterou dostaneš od Johana, když nebudeš poslušná!“
Nikdo si nevšiml červeného záření, které obtáčelo zámek dveří. Laser si s ním rychle poradil a Ray neslyšně vnikl do místnosti. První si ho všiml Clark.
„Co tu chcete?“ vykřikl. „Johane, vyhoď ho, a dohlídni, aby se pakoval ven.“
Obr měl mnohem rychlejší reakce, než by člověk u takového kolosu očekával. Ve zlomku vteřiny byl u Raye, ten však první útok odrazil malíkovou hranou. Osobní strážce naletěl na stěnu takovou silou, že bylo zřetelně slyšet, jak se mu po

nárazu tříští kosti.
„Odtud se živý nedostaneš!“ zařval Butler. „I kdybys byl silnej jako gorila, dostanou tě. Bez bouchačky nemáš šanci!“
„To si myslel i váš přítel Iljič,“ prohlásil klidným hlasem Ray.
Při těch slovech Butler očividně pobledl.
„K věci. Kdo přikázal zabít kapitána Stonea?“
„Ne… nevím…!“
„Když mi to řeknete, ušetříte si spoustu nepříjemností.“
Ray si všiml masivního trezoru ve zdi. Byl ze silné ocele, kterou ani Rayovo rentgenové záření neprosvítilo. Použil tedy skener, díky němuž hravě odhalil kód. Klidnými pohyby pak zmáčkl několik tlačítek a trezor se s tichým klapnutím otevřel. Uvnitř se tyčily sloupce bankovek.
Ray si pro případ větších vydání nacpal několik svazků do kapsy a potom vytáhl zápalný granát. Butler ztuhl a několik vteřin nebyl schopen slova.
„Ty ses zbláznil. Ty peníze nejsou moje, patří společnosti. Podepisuješ si tím ortel smrti… a mě k ní odsuzuješ také!“
„Nekradu, pouze uklízím,“ pravil klidně Ray.
Pak hodil granát do trezoru a zavřel dvířka. Ocel se rozžhavila do ruda.
„Jestli nechceš, abych ti přimáčkl držku na ten kov, tak odpověz.“
Ray si ho měřil pohledem. Možná to byl docela odvážný chlapík, ale představa, že skončí s hlavou oddělenou od těla, ho zbavila veškeré odvahy.
„Šéf… šéf,“ vykoktal.
Jednu chybu Ray přece jen udělal. Když otvíral trezor, nevšiml si skrytého poplašného zařízení, které se spustilo po otevření trezoru.
Do místnosti vtrhli dva muži s laserovými pistolemi v rukou.
„Střílejte! No tak střílejte!“ zakřičel Butler.
Ray si stačil všimnout, že jeden z nich míří na dívku. Skočil mezi ni a muže, který zrovna vystřelil. Druhý muž nestačil zareagovat na Rayův bleskurychlý pohyb a vystřelil směrem, kde ještě před chvílí stál Ray, a zasáhl Butlera přímo do hrudi.
Podruhé jim už vystřelit nedovolil. Oba se složili k zemi s černou dírou uprostřed čela. Android přistoupil k Butlerovi, který mu před smrtí stačil říct jediné slovo - šéf.
Ray si sedl ke stolu a díval se na videofon. V paměti měl nahráno několik čísel. Přehrál si je na obrazovce. Upoutalo ho jméno Ben Willars. Okamžitě si vzpomněl, že si nahrál i materiály Vesmírné policie.
Pohlédl na strachy se třesoucí uplakanou dívku. Neměl bych po sobě zanechat žádné svědky, napadlo ho. Hned si vybavil Markovu tvář.
„Já vím, co bys udělal. Nikdy bys nenechal bezbrannou hezkou dívku jejímu osudu,“ řekl si pro sebe.
Vzal blondýnu za ruku a řekl jí, aby počkala na chodbě. Když se vrátil, roztrhal oblečení dvou mrtvých strážců a nacpal je do koše na odpadky. Pak odřízl Butlerovi hlavu a položil ji navrch. Chtěl, aby všechny, kdo nesou odpovědnost za Markovu smrt, popadla panická hrůza. Strach je součástí trestu, pomyslel si.
Na chodbě vzal Nelly za ruku a vedl ji k výtahům.
„Nemáte nic na sebe? Takhle nemůžete na ulici.“
„V pokoji…,“ zašeptala.
Vystoupili v třicátém prvním patře. Na prahu pokoje se dívka zarazila a udělala krok zpět. Uvnitř stál směšný mužíček s ručníkem kolem pasu a v ruce držel bič.
„To sis dala na čas. Na kolena, ty jedna…“
Nedořekl, protože spatřil Raye. Ten mu jedním pohybem vyrval bič z ruky a

několikrát ho šlehl přes tvář.
Jeho výkřiky vzápětí umlčela rána pěstí, po níž trpaslík odlétl na druhý konec místnosti, kde se v bezvědomí svalil na podlahu.
Nelly se rychle oblékla a přes rameno si hodila kabelku. Ve vstupní hale se jim do cesty postavili dva robustní hlídači.
„Holky ven nesměj," řekl jeden.
„Já vím," odpověděl Ray, který nesl v podpaží koš na odpadky. „Já mám ale povolení."
Oba se na něj zvědavě podívali a udělali krok vpřed. Rayova pravačka je oba téměř současně poslala k zemi.
Utíkali až na nejbližší křižovatku.
„Myslím, že byste měla vypadnout z New Yorku, aby na vás zapomněli," řekl Ray a zalovil v kapse, z níž vytáhl svazek bankovek. „A teď běžte."
Dívka na něj pohlédla s očima plnýma strachu a pípla: „Nemám kam jít, všude mě najdou."
„Řekl bych, že budou mít úplně jiné starosti," zasmál se Ray.
„Nemůžu jít s vámi?"
„To opravdu nejde."
Mávl na projíždějící taxi a Nelly do něj poslušně nasedla.
Ještě než za ní zabouchl dvířka, zeptala se: „Proč jste to pro mě udělal?"
Po androidově tváři přeběhl temný stín. „Váš život za život jednoho mrtvého, zajímavé, ne?" řekl Ray.
Pak nastoupil do svého transu a rychle odstartoval. O několik domů dál zastavil před automatickou poštou. Vsunul do přístroje jednu bankovku a z otvoru vypadla krabice. Do ní pak vsunul koš na odpadky, ověřil si adresu a balík odeslal. Pak se zavřel do videofonní kabiny. Dával pozor, aby zapnul pouze zvuk, a ne obraz. Namačkal číslo policie.
„V Eros centru došlo k přepadení. V pracovně majitele na vás čeká malé překvapení," pronesl přidušeným hlasem. Vypnul spojení a vyšel ven.

8

Jakmile Khov přišel ráno do práce, hned volal do nemocnice. Celou noc prakticky nespal a každou chvíli čekal, kdy mu zavolají a řeknou, že Mark zemřel.
Když lékař na obrazovce spatřil jeho tvář, lehce se usmál. „Můžu vás ujistit, že slečna Swensonová je mimo nebezpečí. Dokonce dnes projevila přání odejít z nemocnice a léčit se doma. Vím, že…"
„A kapitán Stone?" přerušil ho Khov.
Lékař zvážněl.
„Je to velmi zvláštní případ. Musím se přiznat, že tomu přestáváme rozumět."
„Jeho stav se zhoršil?"
„Naopak, pane generále, je na tom lépe. A právě tomu nerozumíme. Normálně by měl být už čtyřiadvacet hodin mrtvý, ale buňky se mu obnovují zázračnou rychlostí."
„Může se z toho dostat?"
„Těžko říct," rozhodil lékař bezmocně rukama. „Dneska uděláme testy a uvidíme."
Peggy to nevydržela a vešla do generálovy pracovny.
„Bude žít! Určitě bude žít!" vykřikla. „Včera se mi to zdálo, tak jsem koupila láhev jeho oblíbené whisky."
„Doufejme, že si ji bude moct vypít," povzdechl si Khov. Za chvíli volal Neuman.

„O Stoneovi jsem už slyšel. Ten chlapec má tuhý život."
„Jak jste daleko s vyšetřováním?" zeptal se generál.
„Nic moc, objevili jsme ale další mrtvolu. Padla další hlava Velkého Bratrstva.

Vrah nám chtěl ale něco říct, protože ta hlava padla tak dokonale, že zmizela. Máme teď práce na několik týdnů. Určitě to vyvolá pěknou paniku a dost lidí se asi začne bát o život. Nevím, kdo za tím vším je, ale rozhodně dělá práci, kterou jsme měli už dávno udělat my. A co je nového u vás?“
„Taky nic. Projel jsem seznam Markových přátel. Všichni jsou momentálně na misích, takže zbývá jen Ray.“
Admirál se nenápadně pousmál. „Přemýšlel jsem o tom, co jste mi říkal, ale nevěřím tomu. I zdokonalený typ androida, jako je Ray, nedokáže pracovat mimo svůj program. A pochybuji, že by mu některý kybernetik nahrál program, aby utínal hlavy. Podle mě je mimo podezření.“
Khov se najednou rozzářil. „Je to logické. Spadl mi kámen ze srdce, protože jsem si už myslel…“
* * *
Ben Willars byl malé postavy, měl velké břicho a padaly mu vlasy, což se snažil napravit tím, že si dal implantovat umělé. Ve svých šedesáti letech dosáhl postavení vrchního šéfa Velkého Bratrstva pro oblast New Yorku. Právě ležel v masážní vaně a odpočíval.
Z přízemí k němu doléhal zvuk, podle něhož poznal, že jeho žena Elema připravuje snídani. Pocházela z dobré rodiny, její otec byl senátor, což Benovi brzy po svatbě, od níž uplynulo už dvacet let, umožnilo proniknout do nejvyšších vrstev newyorské společnosti. Elena neměla o jeho stycích tušení. Pro ni, stejně jako pro mnoho jiných, byl majitelem velké dopravní společnosti, o jejíchž ziscích se mohlo leckomu jen zdát. Byla to dokonalá zástěrka, jak prát špinavé peníze.
Ze zamyšlení ho vytrhl zvonek.
„Přišel balík,“ volala Elena. „Určitě nějaký dárek. Věděla jsem, že letos na výročí svatby nezapomeneš jako loni.“
Ben Willars zaklel, protože na výročí samozřejmě zapomněl a žádný balík neobjednal. Přišlo mu směšné něco po dvaceti letech slavit. Vynořil se z vany a cestou dolů si rychle navlékal koupací plášť.
„Na nic nesahej,“ křikl na ženu.
Bohužel příliš pozdě. Domem se rozlehl příšerný výkřik. Willars se rozběhl po schodech a dole uviděl ženu v hysterickérn záchvatu. Její křik mu málem trhal ušní bubínky. Ukazovala prstem na něco na stole. Podíval se a hrůzou sebou trhl. Na stole, se z krvavých cárů dívala hlava Clarka Butlera. A třeštila na něj oči.

Nikdy už nezjistí, jak dlouho tam stál jako zařezaný. Přistoupil k ženě, vzal ji za ruku a odvedl vedle do pokoje.
„Policii… zavolej policii,“ zasípala.
„Neboj, postarám se o to,“ uklidňoval ji.
Dal jí prášek na uklidnění, který by uspal i vola, a vrátil se do salonu. Nervózně sáhl na videofon.
* * *
Za hodinu zasedlo k témuž stolu, ale už bez hlavy, pět mužů. Ben Willars svolal své podřízené na mimořádnou schůzku. Z černých očí mu sršely blesky.
„Předevčírem Sam, včera Clark, kdo je na řadě dnes?“
Čtyři ostatní muži, kteří vypadali jako seriózní obchodníci, seděli tiše se svěšenými hlavami.
„Kdo za tím může být?“ řekl Ben. „Jen si trochu namáhejte to, co vám sedí na krku!“
„Policajti,“ nadhodil buclatý muž, ale bylo vidět, že tomu příliš nevěří.
„Stínat hlavy není jejich styl. Ti jenom využívají příležitosti, aby strkali nos

do našich věcí," namítl Ben.
„A jde jim to sakra dobře," ozval se tlustý muž, který si neustále otíral pot z čela. „V Eros centru to bylo bezpečné, chodili jsme tam často. Zůstalo tam dost dokumentů a obávám se, že je Butler nestačil zničit."
Willars bezmocně rozhodil rukama.
„O to se postaráme později. Teď nám jde o krk. Má někdo nějaký nápad?"
Ke slovu se dostal hubený muž s přísným výrazem v tváři. „Vypadá to, že začali vraždit hned po útoku na kapitána Stonea a tu Swensonovou. Stone je z SDPP, třeba se mstí jeho přátelé."
„V ústředí Vesmírné policie mám člověka," zavrtěl hlavou upocený tlusťoch. „Tuhle možnost ověřovali, ale pak ji zavrhli."
„Pak to musel být Kent Bark. Jen si vzpomeňte. Je to takový mladík s dlouhými zuby. Loni jsme mu přenechali, i když není členem společnosti, kontrolu nad černým obchodem v té nejšpinavější čtvrti. Od té doby to tam má pevně v ruce."
„Myslíte si, že by se odvážil na nás zaútočit?" ohradil se dotčeně Willars.
„Proč ne?" řekl buclatý muž. „Po Iljičově smrti obešel několik heren a všude prohlašoval, že je jeho nástupcem. Dva majitelé se proti němu postavili a jeden to zaplatil životem."
Willars praštil pěstí do stolu a zadíval se na čtvrtého muže, ohromného chlapa, za jehož poklidným výrazem se skrývala neúprosná a krutá duše. Měl na starosti všechny ozbrojené lidi, kteří dohlíželi na dodržování zákonů vyhlášených Bratrstvem.
„Bobe, to je práce pro tebe," řekl Willars nekompromisně. „Chci, aby zítra Kent Bark a jeho lidi prděli do kytek."
„A co když s tím nemají nic společnýho?" zeptal se buclík.
„Ať mají nebo ne, aspoň ukážeme všem, kdo by se nám chtěli postavit, zač je toho loket. A ještě něco, Bobe, chci tu mít deset osobních strážců a ten nejlepší bezpečnostní systém. Dnešní poštovní zásilka je dost výmluvný varování a nechci nic ponechat náhodě."
Bob energicky pokýval hlavou. „Za dvě hodiny tu všechno máte. Než sem chlapi dorazí, zůstanu radši s vámi. Můžu použít videofon?"
Zatímco hromotluk žhavil linku, Ben řekl ostatním: „Všichni do práce! A dávejte si pozor, začíná jít do tuhého."
9
Ray nehybně seděl za volantem transu. Už několik hodin pozoroval Willarsův pozemek, kde vládl čilý ruch. Kolem vily i v ní se pohybovalo několik mužů a instalovali bezpečnostní zařízení.
S přicházející nocí se provoz před domem zklidnil. Android se pomalu rozjel, protože si pro svůj plán musel opatřit nutnou výbavu. Zastavil před obchodem s elektrickými potřebami, kde sehnal přesně to, co potřeboval. Butlerovy peníze přijdou na dobrou věc, pomyslel si.
Kolem jedenácté večer zaparkoval trans asi půl kilometru od Willarsovy vily. Opatrně položil na zem kufřík s jakýmsi elektronickým přístrojem, nasměroval antény na střechu Willarsovy vily a stiskl tlačítko.
„Mám na to třicet vteřin," řekl si a zapnul antigrav. Místnost v přízemí teď sloužila jako bezpečnostní centrála. Na stole stálo pět monitorů. Obraz se najednou ztratil a vystřídalo ho zrnění.
„Co se to ksakru děje?" zneklidnět Willars.
„Nevím, vypadá to, jako by se sem hnala nějaká bouřka," řekl muž z nově povolané tělesné ochrany a začal otáčet knoflíky na monitorech.
Za okamžik se obraz znovu objevil. Monitory ukazovaly okolí vily, stejné jako

předtím:
„Asi chvilkové přetížení sítě, už je to v pořádku," řekl muž.
Willars si nervózně zapaloval obrovský doutník. Rád by si šel už lehnout, ale stále se k tomu nemohl odhodlat. Čeho se to bojím? Osm mužů hlídkuje okolo domu a dva další před mým pokojem, pomyslel si. Posadil se do křesla a zavřel oči. Jakýsi tlumený hluk ho přinutil je zase otevřít. Na podlaze pokoje ležela těla dvou strážců.
Po schodišti scházel neznámý člověk se strnule klidným výrazem ve tváři. Willars se chtěl postavit, ale nohy ho zradily. Klesl zpátky do křesla. Srdce mu zběsile tlouklo. Hrdlo mu sevřela jakási ledová ruka.
„Co… co po mně chcete?" zasípal a rázem byl zpocený jako myš.
„Proč jste dal zabít kapitána Stonea?"
„Nevím! Přísahám! Já jen plnil rozkazy šéfa."
„Kdo je to?"
„To vám nemůžu říct."
Ray zvedl třesoucího se muže nad podlahu.
„Budete mluvit po dobrém, nebo to půjde po zlém?"
Ben, celý strachem bez sebe, ze sebe vysoukal: „Vy nejste člověk… jste android. Nesmíte přece zabíjet. Androidi jsou přece naprogramováni, aby lidi chránili a nezabíjeli…"
„To si Iljič a Butler mysleli taky. Nepřišlo vám dneska něco z Eros centra?"
Jeho slova uvrhla Willarse do stavu naprostého šílenství. Nevěděl, co se s ním děje. Hrdlo se mu svíralo stále víc.
„Mluv, nebo tě rozdrtím jako červa," řekl suše Ray. Zvedal pěst k smrtící ráně a Willars zasípal: „Chrchr, ne… Ách, slitová… ní…"
Tvář mu začínala šednout a očí mu lezly z důlků. Tělo v Rayových rukou se bezvládně sesunulo k zemi. Android provedl rychlou elektronickou analýzu a zjistil, že srdce dopracovalo.
„Infarkt," řekl si.
Rozzuřený Ray začal prohledávat vilu, ale Willars zřejmě počítal se vším, protože nic důležitého nenašel.
Android si uvědomil, že ztratil poslední stopu, jak najít toho, kdo dal Marka zavraždit.
* * *
Hned ráno si admirál Neuman poslechl hlášení svého zástupce plukovníka Spencera.

„Podsvětí se dnes v noci činilo. Hotový masakr. Muži patřící zřejmě k Bratrstvu zaútočili na Barkovu bandu, které se mezitím podařilo zlikvidovat jistého Boba, darebáka, kterému se policie marně snažila dostat na kobylku." Pak mu podrobně vylíčil, co se všechno v noci zběhlo, a nakonec řekl: „Myslím, že tím se vysvětluje i atentát na Stonea."
Položil na stůl objemnou složku dokumentů a dodal: „Jen se podívejte: tady je fotka Stonea a tady Kenta Barka. Oba jsou tmavovlasí a mají tentýž moderní sestřih. Oba mají pravidelnou tvář. Nezdá se vám, že si jsou podobní? Zabijáci si je mohli prostě splést."
Admirál pokýval souhlasně hlavou a Spencer pokračoval: „Celou záležitost si vysvětluji následovně: Velké Bratrstvo se rozhodne zbavit Kenta Barka, ale najatí vrahové si oběť spletou s někým jiným. Bark zjistí, že na něj mají spadeno, tak je předejde a zabije Iljiče, Butlera a dokonce i Willarse, čímž odstraní nejvlivnější lidi Bratrstva na Zemi. Naneštěstí pro něj neexistuje však Bratrstvo jen na Zemi, takže ho nakonec dostanou taky."

„Tím je to vyřešené," řekl Neuman. „Stone se stal obětí omylu. Myslel jsem si od začátku, že s těmi mafiány nemá nic společného."

* * *

Chirurg na monitoru se radostně usmál. „Dobrý den, pane generále. Ten váš člověk je pro lékařskou vědu naprostá záhada. Včerejší testy ukázaly neobyčejně rychlý srůst jizev, jaký naše přístroje ještě nezaznamenaly. Hlavní chirurg se rozhodl pro další zákrok a málem ho to porazilo. Jizvy na játrech a na srdci byly úplně zacelené. Bez problémů tedy vyjmul nylonovou destičku. Teď už jen čekáme, až se probere. Když to všechno dobře dopadne, mohl by být za pár dní propuštěn domů. Pokud se mu nestane nějaký podobný úraz, tak se klidně dožije i dvou set let."

Několik vteřin bylo ticho. Když se Khov vzpamatoval, k velkému chirurgovu překvapení řekl: „To víc. Nejmíň čtyři sta."

Když Khov zavěsil, vtrhla do místnosti nadšená Peggy. „Věděla jsem to! Tolik jsem se za něj modlila…"

Khov se jen ušklíbl. „Stone by spíš měl poděkovat prezidentce planety Marala. Tato šaramantní dáma vypadá na třicet, ale ve skutečnosti jí je přes dvě stě let. Mark jí jednou zachránil život na Rygu a ona se mu za to podle jeho slov štědře odvděčila. Abyste věděla, na Marale jsou v biologickém výzkumu o hodně před námi a není vyloučeno, že právě to Markovi zachránilo život." Přísně dodal: „Rád bych, kdybyste o tom před nikým nemluvila. Na Marale by určitě nebyli rádi, kdyby se tam najednou vrhly stovky vědců a snažily se jejich výzkumy prověřovat. Byly by z toho jen diplomatické nepříjemnosti."

10

Ray vypnul počítač, v němž už dva dny marně studoval tajné materiály Vesmírné policie. O nejvyšším šéfovi Velkého Bratrstva v něm nebylo nic.

Musí být trpělivý. Organizace se bude určitě snažit obnovit sít na Zemi, zdevastovanou sérií vražd velkých šéfů, a to bude jeho příležitost. Dvě hodiny jen tak seděl a nechal plynout čas. Pak se dal do uklízení bytu, ale byl zakrátko hotov, protože Mark nestačil nadělat nepořádek.

Vtom zaznamenal nepatrnou psychickou vlnu. Než stačil psychický přijímač uvést do chodu, vlna se ztratila.

„Musím si ten elektronický obvod prověřit," řekl si.

Po dlouhé době mimo provoz mu elektronické neurony zeslábly. Najednou se vlna ozvala znovu.

„Marku! Marku!"

„Nazdar starý brachu, myslel jsem, že tě už nikdy neuvidím."

„Kde jsi?"

„Samozřejmě, že ještě v nemocnici. Snad sis nemyslel, že u nějaké holky?"

„Myslel jsem, že už nežiješ."

„Podle doktorů to bylo jen tak tak. Tělo to ale naštěstí vydrželo. Chirurg mě po dlouhém přemlouvání nakonec pustil domů. Myslím, že si mě tam chtěl nechat hlavně proto, aby zjistil, jak je možné, že rána tak rychle srostla. Mám už těch jejich testů plný zuby. Vezmi mi nějaké šaty a dojeď pro mě transem. Už se těším domů. Pospěš si."

Ray seděl několik minut bez hnutí. Neurony se mu konečně uklidnily a začaly normálně pracovat.

Rychle sbalil brašnu a odešel na parkoviště.

* * *

Ve stejné době probíhala sluneční soustavou na komunikačních vlnách velmi živá konverzace.

„Máme vážné problémy, pane," mluvil do hvězdného prostoru jakýsi muž. „Všechno

začalo tím, že dva idioti nesplnili dobře úkol a Stonea a Swensonovou jenom zranili. Potom se do toho začal míchat nějaký otrapa a způsobil ve vedení organizace na Zemi hotovou spoušť. Nakonec se ke všemu začala o nás zajímat policie."
„Slyšel jsem o tom," odpověděl vážný hlas na druhém konci. „Hlavní ale je, že se až k tobě nedostanou. Ten vůl Willars po sobě aspoň nenechal žádnou stopu."
„Co mám dělat?"
„Prozatím se do ničeho nemíchej. Není to poprvé ani naposled, co se policajtům něco povedlo. Dokonce je dobrý, že na něco malýho přišli, aspoň je to na nějakej čas uklidní. Teď čekej a pak navazuj síť. Musíme se soustředit na náš hlavní úkol. Můžeš se o to pokusit znovu?"
„Myslím, že ano, ale musíme pracovat v rukavičkách. Nějaká další podobná akce by vzbudila velkou pozornost. Mám plán, jak to uděláme."
Asi po čtvrt hodině se uznale ozval starší hlas na druhé straně linky: „Vymyslel jsi to dobře. Mělo by to vyjít. Čekám na tvou zásilku. Buď opatrný!"
* * *
Dveře výtahu tiše zasyčely a otevřely se. Mark se dal chodbou k pracovně generála Khova.
„Dobrý den, Peggy. Zůstala jste věrná generálovi?"
„Kapitáne Stone! Jak jsme se o vás báli!"
Kapitán se ke staré panně sehnul, zlehka ji políbil na čelo a řekl: „Nemohl jsem přece umřít dřív, než s vámi půjdu na tu slíbenou večeři. Dáme si rande a pořádně se rozšoupnem!"
„Nejdřív si pěkně odpočiňte. Vypadáte strašně unaveně. Nechápu, jak vás mohli z nemocnice pustit tak rychle. Vždyť jste utekl hrobníkovi z lopaty!"
„Naopak, mám se skvěle," ohradil se Mark. „Řekněte generálovi, že jsem tady. Doufám, že mě brzy vyšle na nějakou misi."
„To ať vás ani nenapadne. Jděte dál, generál už vás očekává."
Khov na uvítanou na Marka zabručel, ale přitom se smál. „No, na umírajícího tak zle nevypadáte." Ukázal na láhev skotské. „Posaďte se a nalijte si. To je od Peggy. Koupila ji pro vás už dopředu. Věřila, že se nám vrátíte."
V tichostí vychutnávali voňavou chuť whisky.
„Za pár dní budu v naprostém pořádku. Jaké jsou mé další úkoly?" zeptal se Mark.

„Prozatím pro vás nic nemám," řekl Khov, podal mu poukaz na měsíční rekonvalescenci a dodal: „Už jste se doktory naotravoval dost. Nechci o vás slyšet dřív než za měsíc. Jestli máte trochu zdravého rozumu, udělejte si dovolenou, třeba na Marale."
„Myslíte, že…"
„Nechci nic vědět. Tady máte lékařskou zprávu a myslete si, co chcete," řekl Khov a postrčil k Markovi objemnou složku. „Tady je oficiální zpráva od Neumana. Změňte si účes, ať nevypadáte jako gangster. A teď jděte, mám moře práce."
* * *
Mark odpočíval po snídani, kterou mu připravil veselý a spokojený Ray, a listoval zprávou od Khova. Po chvíli se zvedl a šel se podívat do zrcadla. Prohrábl si rukou vlasy a dal se do smíchu.
Ray mezitím sklízel ze stolu.
„Marku, chtěl bych ti něco říct," řekl.
Nezvykle vážný Rayův tón Marka udivil.
„Poslouchám."
„Radši se posaď, bude to na dlouho."

Mark se posadil do křesla a Ray spustil: „Zrovna jsem stál v nemocnici na chodbě, když vyšel lékař a řekl, že ti zbývají asi dvě hodiny života. Neumíš si představit, jak mi tenkrát bylo. Všechny elektronické obvody se mi soustředily na jediný cíl: najít toho, kdo nařídil tvou smrt, a pomstít se.“
Pak Ray Markovi podrobně vylíčil všechno, co se od té doby přihodilo. Jednou vyprávění přerušil, aby Markovi přinesl pomerančovou šťávu s vitamíny. Když skončil, Mark si hluboce povzdechl. „Doufejme, že se to Neuman nikdy nedozví. Ať se stane v budoucnu cokoli, slib mi, že se mě už nikdy nebudeš snažit pomstít! Bylo by to zbytečné.“
Android pokýval souhlasně hlavou a dodal: „Vždyť i Bůh trestá viníky.“
„Myslím, že generál má pravdu. Uděláme si prázdniny, aby se na celou věc zapomnělo. Připrav zavazadla, pojedeme na chatu do hor.“
Ray kývl, ale pak se zastavil, a ukázal na Neumanovu zprávu. „V noci jsem si ji přečetl. Je tam jeden základní omyl.“
„Jaký?“ podivil se Mark.
„Ti zabijáci si tě s Kentem Barkem nespletli. Cílem jejích útoku jsi byl ty. Při každém výslechu… ehm, tedy ručním výslechu… mluvili Holton i Butler o tobě, a ne o nějakém Barkovi.“
„Jsi si tím jist?“
Ray mu znovu dopodrobna vylíčil vše, co od nich dozvěděl. Mark se zamyslel.
„Rayi, jsme to ale volové!“ vykřikl. „Nikoho nenapadlo, že ti zabijáci šli po Else Swensonové. Sám říkáš, že pokaždé mluvili o muži a ženě. Všem to uniklo, asi protože byla zraněna jen lehce a protože si všichni mysleli, že terčem jsem měl být já. Teď si to uvědomuju. Když jsem zahlédl muže s laserovými pistolemi, strhl jsem Elsu k zemi. Proto to neodnesla tolik.“ Mark vyskočil. „Hned zavolej Else!“
„Volal jsem jí už ráno, to jsi ještě spal. Řekli mi, že odpočívá na tom svém ostrově v Tichém oceánu. Vypadá to, že chce být sama.“
„Vím, kde to je. Několikrát jsme tam spolu byli. Dokonce mám i její číslo, je nahrané ve videofonu. Najdi ho a zavolej tam.“
„Dobrý den, kapitáne Stone,“ ozval se Paul Spengler. Spengler byl asi šestadvacetiletý usměvavý mladík s mladickou růžovou pletí, kterého si Elsa loni vybrala, aby jí pomáhal s obchodní agendou. Za rok dokázal, že je velice schopný.
„Jsem rád, že vás vidím v tak dobré formě, kapitáne. Každý den musím pro slečnu Swensonovou zjišťovat, jak na tom jste.“
„Děkuji, Paule. Rád bych s Elsou mluvil.“
„To nepůjde,“ zavrtěl mladík hlavou. „Slečna Swensonová se cítí ještě unavena a nechce nikoho vidět.“ Potom spiklenecky zamrkal a dodal: „Myslím, že je to ale záležitost jen několika dní, velmi rychle se zotavuje. Chce se světu znovu ukázat v té nejlepší formě. Znáte přece ženy, ne?“
Na Markovo naléhání ještě dodal: „Hned, jak se probudí, řeknu jí, že jste volal. Když bude chtít, zavolá vám. Jste u sebe?“
„Ano. Řekněte jí, prosím vás, že s ní potřebuji velmi nutně mluvit.“
Mark vypnul videofon a na dlouho se pohroužil do myšlenek. Trápil ho jakýsi detail, ale za živého boha si nemohl vzpomenout jaký. Mnoho lidí vědělo, že jsou se slečnou Swensonovou přáteli, z jakéhosi důvodu se však celou dobu snažili skrývat citová pouta, která je spojovala.
Potom vzdychl, sprostě zaklel a řekl: „Rayi, zavolej ještě jednou Spenglera.“
Za chvíli se na monitoru znovu objevila mladíkova usměvavá tvář. Mark nasadil zkormoucený výraz. „Je mi líto, že vás ještě jednou obtěžuji, ale na něco jsem

si vzpomněl. Ten osudný večer jsem se slečnou Swensonovou mluvil o tom, že mi opatří nového androida za hm… řekněme lepší cenu, z její továrny, rozumíte? Zítra odjíždím na dovolenou, a tak jsem se chtěl…“
Spengler se usmál a skočil mu do řeči: „Slečna Swensonová na to nezapomněla. Promiňte, zapomněl jsem vám to říct. Ředitel vás očekává. Můžete si vybrat model, který vám bude nejlépe vyhovovat.“
Mark se zatvářil, jako že mu spadl kámen ze srdce. „To je skvělé. Poděkujte za mě slečně Swensonové.“
Mark vypnul monitor a Ray se ho žárlivě zeptal: „Na co potřebuješ nového androida?“
„To byla jenom zkouška a rybička se chytila,“ zasmál se Mark. „S Elsou jsme o žádném androidovi nikdy nemluvili, takže ten kluk lže. Horší je na tom ale něco jiného. Vzpomínám si, že než jsme vyšli z restaurace, Elsa řekla: Vykrákám Paula za uši, že mi poradil tak příšerný podnik.“
„To je zajímavé,“ zamyslel se Ray. „Než Holton zavolal těm zabijákům, musel přece vědět, že tam přijdete. To nemohla být náhoda. Co chceš dělat?“
„Myslím, že je Elsa v nebezpečí. Připrav věci a pronajmi si helijet.“
Když za deset minut scházeli do podzemního parkoviště, Mark řekl: „Nejdřív pojedeme do té továrny na androidy, abychom nevzbudili podezření.“
S ředitelem podniku Johnem Sutterem se Mark neviděl poprvé. Sutter byl vysoký hubený muž s věčně rozježenými prošedivělými vlasy.
„Jaký model si budete přát? Myslel jsem, že vám Ray vyhovuje.“
„Ray odjíždí se mnou na misi, takže potřebuji nějakého jiného, aby se mi staral o domácnost.“
„Takže androida s programem na domácí práce. Něco takového tu máme.“
Sutter stiskl tlačítko na stole a do místnosti vešel android s poněkud trhavou chůzí a bezvýraznou tváří.
„Je to běžný typ. Nemá zdokonalený program jako Ray, ale pro denní potřebu úplně stačí.“
Když došlo na otázku placení, Sutter zvolal: „Ani slovo o nějakých penězích! Slečna Swensonová mi dala přesné instrukce. Víte sám, že o tom nerada mluví.“
Když se zvedli k odchodu, Mark se androida zeptal: „Jak se jmenuješ?“
„BZ 3684.“
„To je trochu nepraktické jméno.“
„Měl bys mu říkat Max,“ navrhl Ray.
Mark se v duchu otřásl. Jako by se v něm spustilo poplašné zařízeni. Tak pojmenoval jednoho androida, který dostal od kohosi příkaz, aby mu vyhodil při jedné akci loď do vzduchu. Zamrkal na Raye na znamení, že pochopil.
„Takže vyrazíme na chatu.“
Cestou Mark vzpomínal na krásu jedné princezny, s niž se seznámil na poslední misi. Trans opustil New York a zamířil k horám.
„Na chvíli zastavíme, mám chuť nadýchat se lesa.“
Když vystoupil s Rayem z transu, nařídil Maxovi: „Nasbírej šišky, zatopíme s nimi v krbu.“
Android toporně odkráčel do lesa a začal plnit úkol.
„Teď, Rayi,“ řekl tiše Mark.
Z Rayova pravého předloktí vyšlehl záblesk a nálož z dezintegrátoru vyhodila androida do vzduchu i se stromem, u kterého stál.
„Dobrá práce, Rayi. Jak jsi poznal, že je na něm něco podezřelého?“
„Ten údajně jednoduchý domácí typ byl vybaven zařízením na sledování našich psychických podnětů. Prostě a jednoduše nás měl odposlouchávat. Taky měl laser a

nevím, k čemu by mu v domácnosti byl.“
Mark se na chvíli zastavil a zamyslel se. „Budu si muset s tím Sutterem vážně promluvit. Nechme to ale na později. Teď rychle na heliport.“
11
Helijet letěl nízko nad vzdouvajícími se vlnami a Ray se musel plně soustředit na řízení, protože stačila sebemenší chyba a skončili by v oceánu.
„Takhle by nás bezpečnostní radar na ostrově neměl zachytit,“ řekl Mark.
Obloha byla bez mráčku a měsíc v úplňku ozařoval stříbrným svitem hřebínky vln.
„Blížíme se k cíli. Kde přistaneme?“ zeptal se Ray.
„Nikde. Zastav pět set metrů od nejjižnějšího cípu ostrova.“
Na obzoru se temně rýsoval ostrov. Ray zpomalil, až stroj úplně zabrzdil.
„Přistaň na vodě. Na ostrov se dostaneme antigravem,“ přikázal Mark.
„Helijet není hydroplán, za chvíli půjde ke dnu. Jak se odtud dostaneme?“ namítl Ray.
„Na ostrově je takových strojů několik. Můžeme si vybrat.“
Ray měkce přistál na vrcholu jedné vlny, otevřel kokpit, vzal Marka kolem pasu a aktivoval antigrav. Za dvě vteřiny se už vznášeli nad vodami, které pomalu pohlcovaly nešťastný helijet.
Oba lehce dosedli na písčitou pláž.
„Lehni si. Mají tady automatický systém, který registruje každou nevítanou návštěvu,“ varoval Mark.
Android uvedl do pohotovosti všechny své detektory a několikrát otočil hlavou sem a tam.
„Přesně tak. Zachytil jsem radarové vlny padesát centimetrů nad zemí. Škoda že nemám s sebou rušičku, pomohla mi vlézt k Willarsovi.“
„Tak už toho nelituj a radši něco vymysli.“
Ray ohmatal písčitou půdu před sebou. „Lehni si a plaz se za mnou.“ Neuvěřitelně rychle vyhrabával v písku mělkou rýhu, která je spolehlivě skrývala před radarem. Po dvou stech metrech narazili na skálu a Ray musel použít dezintegrátor. Pak zvedl hlavu a oznámil: „Už jsme z bezpečnostního okruhu venku.“
„Pozor, je tu ještě okruh kolem domu,“ poznamenal Mark.
Jednopatrový rozlehlý dům se celý skrýval v bujné zeleni. Před hlavní budovou byl bazén a po stranách bungalovy.
Rychle se skryli do stínu, protože z domu někdo vyšel.
„Je to jednoduchý hlídací android. Je vybaven laserem, ale nemá ochranné pole,“ informoval Ray telepaticky.
„Decentně ho zneškodni.“
Tmou zasvítily dva červené paprsky a odřízly dva kabely, které androida napájely. Android se okamžitě zastavil.
„Pojďme. Rychle!“ řekl netrpělivě Mark.
Ray ho zadržel. „Ve dveřích i oknech je automatické poplašné zařízení. Musíme ho vyřadit z provozu, jinak se dovnitř nedostaneme.“
„To se nám nepovede. Ovládání je uvnitř.“
Ray dál studoval bezpečnostní zařízení domu.
„Možná po střeše. Je na ní jenom letecký radar. Mezi ním a pozemním radarem je volno, do kterého se musíme vejít.“
Chytil Marka a po krátkém letu měkce přistáli na střeše.
„Jak se ale dostaneme dovnitř? Hlídají i schodiště,“ zašeptal Mark.
Ray přitiskl ucho ke střeše. „V místnosti pod námi nikdo není. Stačí, když se nám podaří udělat malý otvor.“

* * *

„Všechno jde podle plánu, pane."

„To rád slyším, chlapče. Jsem s tebou spokojen."

„Měl jste pravdu, policie se spokojila s tou svou hypotézou a dál nehledají. Za pár měsíců se všechno zase uklidní. Musím najít někoho místo Willarse."

„Jen žádný spěch, chlapče. Na všechno budeš mít dost času, až akce skončí. Dostal jsem tvoji zásilku. Chceš se ho na něco zeptat?"

„Zatím ne. Vyřiďte mu, že jsme tomu jejímu příteli, kapitánu Stoneovi, podstrčili androida. Čekám každou chvíli zprávu o jeho smrti."

Na tváři starého muže na druhém konci aparátu se objevil spokojený úsměv.

„Věřím, že za měsíc budeme moci ohlásit smrt slečny Swensonové a zveřejnit její poslední přání, že chce být zpopelněna na svém ostrově. Závět přečte pastor Newcombe. Až pominou první zmatky, staneme se skutečnými vládci říše jménem Swensonová. Bude to nejkrásnější okamžik našeho života." Stařec se na chvíli zasnil. „Víš, chlapče, jsem už starý. Až to bude všechno za námi, předám ti moc a staneš se velmistrem Velkého Bratrstva."

„A co bude s vámi?"

„Zůstanu zde, na své planetě. Pro domorodce jsem něco jako jejich král. Až budeš starý jako já, pochopíš, co je to žít v klidu beze strachu, že tě někdo zradí nebo že tě dostane policie." Potom si uvědomil, že začíná být příliš důvěrný, a stroze dodal: „Napřed ale musíš dokončit úkol."

* * *

Paul Spengler seděl v prostorné místnosti, kterou obvykle používala slečna Swensonová jako kancelář. Houpal se na židli a sledoval několik monitorů na psacím stole. Z každého mohl navázat okamžité spojení s řediteli všech továren patřících slečně Swensonové.

„Jen klid," zabručel si.

Z přemýšlení ho vytrhl zvuk otevírajících se dveří. Otočil se na židli a vytřeštil oči na kapitána Stonea a dalšího muže, kterému neviděl do tváře. Pokusil se o vlídný úsměv.

„Kapitáne, nikdo mě o vašem příjezdu neinformoval. Jak jste se sem dostal?"

„Helijetem. Nebo jste si myslel, že jsem k vám doplaval?" usmál se Mark. „Snažil jsem se navázat spojení rádiem, ale váš přijímač má asi poruchu. Chtěl jsem se před odjezdem ještě rozloučit se slečnou Swensonovou."

Spengler vstal. „Myslím, že vás ráda uvidí. Půjdu jí říct, že jste tady."

„To nemusíte. Najdu její pokoj sám."

Mark se otočil, zrovna když se ve dveřích objevila Elsa v dlouhých šatech.

„Marku, jak jsem ráda, že tě zase vidím." Kráčela k němu s rozevřenou náručí. Stoneovi připadala její tvář strnulá a unavená. Byla jen na krok od něj, ale Ray ho najednou chytil za ruku a strhl nazpět.

„Pozor! Je to android!" křikl telepaticky.

Ještě stačil odhodit Marka stranou a už ho ovinuly ocelové paže. Mark na jeho místě by měl z hrudníku kaši. Ray bleskově zvýšil intenzitu ochranného pole a digitálním laserem se dotkl androidova generátoru na hrudi, který okamžitě zkratoval. Androidova hruď vzplála plamenem a v něm se ukázalo množství drátů, kovových kloubů a tištěných spojů.

Spengler stál vteřinu jako opařený, ale pak se vrhl k pultu s bezpečnostním zařízením. K dispozici měl deset ozbrojených androidů a věřil, že s jejich pomocí se mu podaří ty dva zneškodnit. Málem už spustil poplach, ale dostal ránu pěstí do obličeje.

Spengler byl sportovní typ a věřil si. Pokusil se útok odrazit, ale máchl do

prázdna. Současně jako by ho do žaludku kopl kůň. Vykřikl bolestí a zlomil se jako kudla. Následoval další úder do zátylku, který ho dostal na kolena.
Markův zásah byl rychlý a účinný. Chytil Spenglera za vestu a zatřásl jím.
„Tak dost legrace!“
Spengler se podíval nalevo a napravo. Oči se mu nebezpečně leskly. Tvář brilantního studenta výběrové univerzity se kamsi ztratila a místo ní se ukázala ta pravá - studená, zlá a nelítostná. Hřbetem ruky si otřel krvácející ústa.
„Vy… vy jste se odvážil mě udeřit. Copak vám to nestačilo? Půjde po vás celé Velké Bratrstvo. Pak vás umučí.“
„Ti, kteří mají ještě hlavu na krku,“ poznamenal chladnokrevně Ray. „V poslední době jsem měl pocit, že jim odpadávají až příliš rychle.“
Spengler zbledl.
„To ty… ty jsi je zabil?!“
„Řekněme spíše, že jsem je pouze potrestal.“
Mark prudce Spenglerem zatřásl. „Kde je Elsa, slyšíš?!“
„Nikdy ji nenajdete. Dělejte si, co chcete, stejně zemře. A moje smrt nezůstane bez pomsty, to si pište!“
Mark chvíli přemýšlel, co dál. Spengler se domníval, že ho vystrašil, a sebevědomě řekl:
„Můžeme se ještě dohodnout. Nabízím vám třicet milionů dolarů, když zmizíte na jakoukoli planetu Unie, třeba na Venusii. Když má člověk peníze, žije si tam doslova jako v ráji. Spousta zábavy a holek jako máku, jen si vybrat.“
„Znám Venusii,“ usmál se Mark. „Málem jsem tam jednou přišel o krk. Teď ale vážně. Vidím, že v roli ďábla pokušitele jste jako ve své kůži. Člověk by vám na to málem skočil. Ale jakmile bychom se dohodli, poslal byste za mnou celou eskadru zabijáků.“
„Přísahám. Máte mé čestné slovo,“ vykřikl Paul.
„Teď vážně. Oba víme, že vaše slovo nemá cenu. Chci odpověď na svou otázku,“ vyjel na něj Mark.
„Nikdy!“ vykřikl Paul a rozmáchl se. Mark uhnul a rychlým, prudkým úderem mu rozdrtil nos.
„Potřebujeme ho nutně živého, aby mluvil,“ upozornil ho telepaticky Ray. „To ale není práce pro tebe. Odpoj bezpečnostní systémy, inaktivuj androidy a jdi do hangáru pro helijet. Musíme rychle do New Yorku.“
„Asi máš pravdu, jako vždycky. Dík.“
Spengler jen vyděšeně zíral, jak Mark přistoupil ke stolu, stiskl několik vypínačů a vyšel ven.

12

Elsa Swensonová se zneklidněně rozhlížela po velké místnosti, kam ji odvedl strážný android. Už čtyři dny s ní cloumal nepředstavitelný vztek. Když dorazila na svůj ostrov a doufala, že si dopřeje zasloužený odpočinek, ten darebák Spengler ji zavřel v jejím vlastním domě jako ve vězení. Krátce nato ji posadili do modulu a zavezli na kosmickou loď, kde byla zavřená v kabině a nevěděla, co se ní děje ani kam s ní letí: Asi po třech dnech přistáli na jakési planetě, kde ji uvrhli do této místnosti.
Kamenné zdi se spojovaly do vysoké klenby a celou místnost ozařovalo pouze několik čadících loučí. Jediným nábytkem byl masivní dřevěný stůl a dvě dubové židle. Android, který ji hlídal, stál nehnutě v rohu místnosti. Popošla několik kroků a zvuk podpatků se odrážel od kamenných stěn.
Těžké železné dveře zavrzaly a do místnosti vešel podivný muž. Byl vysoký, vyzáblý, tvář měl zbrázděnou množstvím vrásek, úplně bílé vlasy a nad černýma

očima husté černobílé obočí. Oblečen byl do těsných nohavic, které končily ve vysokých kožených botách. Stále ještě pevné tělo zahaloval červený kabátec přecházející v krátkou suknici. Na hlavě mu zářila zlatá koruna. V patách za ním kráčel android v podobném, ale méně honosném oděvu.
Chvíli si Elsu prohlížel, potom galaktickým jazykem s lehkou ironií řekl:
„Vidím, že naše roztomilá zásilka dorazila na místo určení."
Elsa udělal krok vpřed.
„Kdo jste?!" osopila se na něj. „Kam jste mě to zatáhli? Okamžitě mě odvezte na Zemi!"
Stařec se hlasitě rozesmál. „Jaká to vášeň a jaký mladický zápal! Protože jsem ale přese všechno šlechtic, hned vám vše vysvětlím. Obávám se však, že budete zklamána." Dlouze se nadechl a ukázal na židle. „Posaďme se, protože to bude chvíli trvat."
Elsa dosedla na tvrdou židli a zatvářila se kysele.
„Venkovské židle nejsou tak pohodlné jako na Zemi," prohodil stařec, „ale připomínají mi dům mého praděda na Sicílii. Za celá staletí se pro mě nic nezměnilo. Na Sicílii to byly nejkrásnější roky mého života. Přál jsem si tam strávit i zbytek svých dnů, ale osud rozhodl jinak."
Rozhostilo se ticho. Stařec se při vzpomínce na minulost teskně zasnil. Vtom se probral a řekl: „Jmenuju se Luggi Kulpa." Když Elsa nereagovala, dodal: „Mé jméno vám pochopitelně nic neříká. Jsem velmistr Velkého Bratrstva."
Teď se Elsa lehce zachvěla. O této zločinecké organizaci už slyšela, ale myslela si, že je to spíš legenda.
„Ano, Bratrstvo skutečně žije a je velmi silné," řekl pobaveně stařík.
„Co je mi po tom. Okamžitě mě odvezte zpátky na Zem."
„Tady nařizuji pouze já. Na vašem místě na Zemi je už beztak někdo jiný."
Elsa sebou trhla. „To si myslíte, že si mého zmizení nikdo nevšimne?" zvolala.
„Ale milá přítelkyně, vy jste přece nezmizela," zaculil se Kulpa. „Právě jste na svém ostrově v Tichém oceánu."
Elsa na něj nevěřícně pohlédla.
„Je to vlastně vaše dvojče. Paul dal vyrobit androida, který jako by vám z oka vypadl."
„To přece není možné!"
„Na tomto světě je možné všechno," poznamenal Luggi pobaveně a krátce se zasmál. „Pan Sutter je skvělý odborník. Má jen jednu slabost, a to mladé dívky, řekl bych až mladičké. Poskytli jsme mu vše, co si jeho fantazie přála, a on nám za to vyrobil skvělého androida."
„Tak proč mě rovnou nezabijete?"
„Ten bystrý hoch se u vás za rok naučil skoro všechno, co je k řízení vašeho impéria třeba. Přesto se chce ještě nějakou dobu učit a vás si ponechat jako poradkyni."
„Proč to děláte tak složitě? Když umřu, nahradí mě někdo jiný a hotovo."
„Přesně tak. A ten někdo bude Paul."
„To nikdy. Slyšíte? Nikdy…"
Kulpa ji umlčel mávnutím ruky.
„Všechno začalo ten den, kdy jste se pustila do psaní závěti. Až na pár pozemků měl všechno dostat kapitán Stone."
„Jak to víte?"
„Udělala jste velkou chybu, když jste obálku se závětí svěřila do opatrování Paulovi. Mezi námi vám můžu říct, že závět, kterou dostal pan Whitcomb, se liší pouze jménem dědice."

„Nevěřím vám!“
„Ale měla byste. V naší organizaci jsou nejlepší padělatelé z celé Galaxie. Vaším novým univerzálním dědicem je teď Paul Spengler.“
Elsa se zamračila. „Tak proto nás chtěli zabít…“
„Ovšem. Nevěděli jsme, jestli jste o dědictví kapitánu Stoneovi neřekla. Proto bylo jistější zbavit se vás obou. Tak nemohl závěť nikdo zpochybnit, což by vedlo jen k nepříjemným průtahům.“ Povzdychl si. „Najatí muži bohužel neodvedli profesionální práci. Je smutné, že velké věci většinou krachují na neschopnosti podřízených. Už to mají ostatně za sebou. Z nemocnice jste se jela zotavit na ostrov. To bylo naše štěstí, protože druhý atentát by už vzbudil určité podezření. Takže ten chlapec vymyslel tuto variantu.“
„Je to celé hloupé. Dřív nebo později se na to stejně přijde.“
„Ale dost nepravděpodobně. Asi tak za měsíc zažije vaše dvojče leteckou nehodu a Paul se stane dědicem. A vás už nikdo potřebovat nebude.“ Na chvíli se odmlčel a nechal svá slova pomalu doznívat. „Jedině, že bych si vás oblíbil a nechal vás tady naživu.“
Elsa usilovně přemýšlela. „Proč ale tohle všechno děláte. Jestliže jste, jak tvrdíte, vlivná galaktická organizace, pak musíte být bohatší než já.“
„Vidím, že o našich problémech toho moc nevíte,“ zasmál se Luggi. „Vydělat hodně peněz je poměrně snadné, horší je mít možnost je v klidu utrácet. Myslíte si, že se můžu najednou objevit v New Yorku s miliony dolarů v kapsách? Za pár týdnů mě berňák chytí a zeptají se mě, kde jsem je vzal. Všechny špinavé peníze se musí napřed vyprat. A to může jedině taková finanční říše, jako je ta vaše. Věřte mi, že pod Spenglerovým vedením budou vaše společnosti produkovat tak závratné sumy, že vaši přátele puknou závistí.“
Elsu popadl takový vztek a bezmocnost, že vstala a vrhla se na Kulpu. Ale android, který stál za ní, ji popadl za ruku a mrštil s ní na kamennou podlahu asi pět metrů od židle, kde předtím seděla.
„To už nikdy nezkoušejte,“ řekl třesoucím se hlasem Luggi. „Jestli to uděláte ještě jednou, dám vás zbičovat, až z vás bude stříkat krev!“ Elsa vstávala a stařec pokračoval už laskavým tónem. „Co teď s vámi?“
„Kde to vlastně jsme?“
„Domorodci téhle planetě říkají Ganyledes. Marně přemýšlíte. Nikdo ji nezná, protože ji nikdo ze Země ještě neobjevil. Je příliš daleko od běžných galaktických koridorů. Humanoidi tady dosáhli stěží úrovně středověku. Díky androidům jsem se stal neomezeným vládcem. Život mi zde připomíná dětství. A pokud jde o intriky mých poddaných, jsou tak průhledné, že se jimi spíš bavím. Prozradím vám však, že jsem si dal v Tomhle středověkém hradu zařídit luxusní prostory jako na Zemi. Mám do nich přístup jenom já a androidi.“ Zlomyslně se usmál. „Zachoval jsem samozřejmě místní zvyky jako například mnohoženství. Ženy se zavírají do harémů a v životě se z nich nedostanou ven. Myslím, že tam vám bude nejlépe. Mé manželky se o vás postarají. Mám jen čtyři androidy a ty potřebuju pro svou bezpečnost.“
Když si všiml, že Elsa nejeví žádné nadšení, suše dodal: „Buď harém, nebo hladomorna. Vyberte si. Upozorňuji vás však, že tam byste nevydržela ani pár dní. Ale nebojte se, neznásilním vás. Má první žena mi úplně stačí. Tolik stojí o to být mojí první ženou, že mi vyhoví ve všech hrátkách, jaké mě jen napadnou.“ Android vzal Elsu za ruku a stařec pokračoval: „Abych nezapomněl. Paul připravil pro vašeho přítele Stonea speciálního androida. Vyrobil ho náš přítel Sutter. Pochopitelně ho trochu přizpůsobil, takže bych se moc nedivil, kdyby chata vašeho přítele vyletěla do vzduchu.“

Elsa se musela hodně ovládat, aby nepropukla v pláč. Luggi si jejího vzrušení tentokrát nevšiml a domníval se, že ji ta zpráva příliš nepobouřila. „Příliš citu v těle nemáte. Jsme lidé ze stejného těsta, uvidíte, že si budeme rozumět."

Android táhl pryč a v Else svitla jiskřička naděje: Mark… Mark je už přece zdráv… Najde ji?

13

Mark přecházel nervózně, před domem. Pokaždé když už to nemohl vydržet, podíval se na hodinky. Od chvíle, kdy vyšel z domu, uběhlo dvanáct minut. V hangáru našel tři helijety v perfektním stavu, jak ostatně předpokládal.

Díval se na bujnou vegetaci kolem sebe, ale ve skutečnosti ji neviděl. Vzpomínal na krásné chvíle, které zde s Elsou prožili. Elsa, jediná žena, k níž se znovu a znovu vracel.

„Marku, pojď sem," vytrhl ho ze snění Ray.

Rozběhl se k domu. Na podlaze spatřil Paulovo tělo. Tvář měl bledou a netečné oči se skelně dívaly do stropu.

„Tys ho zabil?" rozčílil se Mark. „Proč? Nemáme na to právo. O jeho osudu měl rozhodnout justiční počítač."

Ray položil Markovi ruku na rameno. „Musel jsem to udělat. Stejně by ho nic jiného nečekalo."

Potom zaraženého Marka dovedl ke křeslu a podal mu sklenku jeho oblíbené skotské.

„Tenhle mladíček byl šéfem Velkého Bratrstva pro Zemi. Všechny dokumenty organizace i seznam jejích členů měl v Elsině počítači - chytré, tam by je policie nikdy nehledala." Podal mu dlouhou sjetinu. „Tady máš všechno o té ďábelské zločinecké organizaci."

„Jestli byl Spengler grázl, to mě nezajímá. Chci vědět, kde je Elsa," vykřikl naštvaně Mark.

„Neboj, je naživu. Odvezli ji na nějakou planetu, která ještě nebyla oficiálně objevena. Tam žije velmistr Bratrstva."

Ray Markovi v krátkosti vysvětlil, co bandité zamýšlejí a jaký je jejich plán.

„Jak mohl velmistr Bratrstva svěřit řízení organizace na Zemi tak mladému člověku, to nechápu," vrtěl Mark hlavou.

„Ty ještě nevíš to nejzajímavější: Je to jeho syn."

„A proto jsi ho musel zabít?"

„Kdybychom ho předali policii, vyvolalo by to ohromný skandál. Jen se podívej na ten seznam. Vidíš, kolik je do toho zapleteno vlivných lidí? A navíc, i kdyby policie Spenglera zatkla, určitě by se pokusil otce varovat a život slečny Swensonové by byl ohrožen:"

Mark si začínal uvědomovat, že se dostal do mnohem svízelnější situace, než tušil.

„Abych tě ušetřil všelijakých váhání, rozhodl jsem se jednat na vlastní pěst. Tak už se nezlob."

„Máš souřadnice té planety?" Android přikývl a Mark prudce vstal.

„Rychle do New Yorku. Musíme někde sehnat loď," řekl už za chůze, ale pak se zastavil nad Spenglerovým tělem. „Nemůžeme ho tu takhle nechat. Navíc je naše povinnost předat policii všechny dokumenty o té organizaci."

„To je pravda," přiznal Ray, „ale uvědom si, že tím ohrozíme slečnu Swensonovou. Velmistr zjistí, že se něco děje, a my bychom navíc museli zůstat na Zemi jako svědci."

„Mám nápad," uvažoval Ray. „Policii o tom neřekneme. Informace jim pošleme přímo

do počítače.“
„Blbost,“ zavrčel Mark.
„Nech to na mě. Mám v tom už cvik,“ mrkl na něj Ray. Chvíli pak pracoval na počítači. Na obrazovce se ukázalo hlášení GALAKTICKÁ POLICIE - PŘÍSNĚ TAJNÉ.
„Tak a je to,“ řekl Ray, zatímco se soubory přenášely do policejního počítače. Vstal. „První, kdo je v počítači objeví, se asi bude dost divit. Povinnost máme za sebou. A teď, co uděláme s tělem?“
Mark jen pokrčil rameny. „Vezmi ho s sebou. Někde nad oceánem ho dezintegruješ a vyhodíš. Beztak už jsme téměř zločinci.“
* * *
Když Ray přistával s helijetem na astroportu, právě svítalo.
„Rychle pryč,“ zavelel Mark, „než si někdo z půjčovny všimne, že vracíme jiný stroj.“
Seskočili na plochu a utíkali k hotelu pro cestující, kde bydlela i obsluha astroportu.
„Major Yuko,“ četl Mark z informačního monitoru. „Pokoj 4736. Vypůjčíme si loď slečny Swensonové.“
Yuko byl svalnatý muž nevysoké postavy s plochým obličejem a šikmýma očima. Na sobě měl vyšívané kimono. Ranní návštěva ho zřejmě nijak nepřekvapila. Hosty uvítal hlubokou poklonou.
Po několika omluvných větách přešel Mark k věci. Major se rozpačitě usmál a řekl: „Nedostal jsem žádné instrukce.“
„Slečna Swensonová mi to slíbila už dávno. Od toho nešťastného atentátu je ráda sama a nesnáší, když ji někdo obtěžuje.“
„Bohužel, včera jsem se s ostrovem spojil kvůli dalším instrukcím. Chápete, že to pro vás nemůžu udělat. Je mi líto, ale…“
„Majore, jde o život člověka. Musíme ihned odletět!“
Yuko se zamyslel. „Je to opravdu tak naléhavé?“
„Dávám vám na to čestné slovo.“
„Čestné slovo důstojníka?“
Mark přikývl.
„Dobrá. Oznámím to kontrolní věži. Předpokládám, že nechcete posádku.“
„Ne, Ray to zvládne sám.“
Zatímco Yuko komunikoval s věží, Mark položil na stůl šek a rychle ho vyplnil.
„Vše je zařízeno,“ řekl Yuko. „Věži sdělte cíl cesty a za půl hodiny můžete odstartovat. A dávejte na loď pozor. Posledně jste ji vrátili v dost… ehm, řekněme, zanedbaném stavu. Slečně Swensonové to ale příliš nevadilo, takže vám vlastně nemůžu ani nic vyčítat,“ usmál se Yuko.
„Obávám se, že tentokrát to nebude o nic lepší,“ varoval ho Mark předem. „Tady něco máte. Kdybych se nevrátil.“ Yuko se podíval na šek, a přestože lidé jeho rasy jsou známí svou chladnokrevností, poněkud sebou trhl. Tři sta tisíc dolsů. Tolik by nevydělal ani za deset let.
„Za ochotu a možné nepříjemnosti, až se zjistí, že jsem zmizel,“ vysvětlil Mark a šel ke dveřím.
„Já vím, že se vrátíte, kapitáne,“ řekl ještě Yuko.
Mark s Rayem spěchali k lodi Neptun. Android si hned sedl za řídicí pult, zapnul palubní počítač a aktivoval reaktory. Mark se posadil na místo druhého pilota á uvedl do provozu videofon.
„Neptun volá věž. Žádáme povolení ke startu.“
„Kontrolní věž Neptunu. Start za sedm minut. Jaký je váš cíl?“
„Venusie.“

Venusie byla planeta s rajským podnebím, kam se jezdili zotavovat boháči ze Země. Kromě přírodních krás zde mohl člověk narazit i na nejdražší kasina a stovky luxusních nevěstinců. Výlety boháčů na Venusii byly běžnou, každodenní záležitostí, o které se mnoho nemluvilo, takže Mark počítal s tím, že nikoho nenapadne, že by letěl někam jinam.
„Připravte se ke startu," řekl hlas z kontrolní věže. „A pěkně se bavte."
Poslední slova byla pronesena tak jízlivým a závistivým tónem, jako by obsluha věže chtěla říct: Kdyby tě tam tak chtěli okrást a ještě jsi něco chytil.
* * *
Plukovník Spencer se svým problémem natolik trápil, že při vstupu do admirálovy pracovny ani nezasalutoval. „Pane admirále, dnes v noci se někdo napojil na centrální počítač Vesmírné policie."
Neuman strnul. Jakoukoli nesrovnalost, která se týkala jeho instituce, bral jako osobní urážku.
„Do čeho vlezli?"
„Do složky Velkého Bratrstva."
„Někdo ji vymazal?"
„Ne, právě naopak."
„Jak tomu mám rozumět?"
Plukovník zrudl. „Dneska ráno jsem se chtěl znovu podívat na těch pár informací o jeho struktuře. Víte, že toho moc nemáme. Myslel jsem, že mě třeba něco napadne… A narazil jsem na seznam více než dvou set lidí spolupracujících s Bratrstvem i s funkcemi, výdělky a podobně."
„Myslíte, že se tomu dá věřit? Není to dezinformace?"
„Právě si to ověřujeme. Prozatím všechno nasvědčuje tomu, že informace jsou pravdivé. Pokud to tak půjde dál, můžeme udělat pořádný zátah."
Admirál se na dlouho zamyslel. „Vsadím se, že to souvisí s případem uřezaných hlav. Máme asi nějakého tajného spolupracovníka. A je velice stydlivý."
„Máme ho hledat?"
„To nemá smysl. Zatím se budeme věnovat tomu, co nám tak hezky spadlo z nebe, a pak se uvidí. Musíme jednat rychle. Celou operaci přesně načasovat. Nasadit všechny skupiny. Upozornit…"
14
Android zavedl Elsu do malé místnosti a ukázal na dřevěnou, okovanou truhlu, přes niž byly přehozené bílé lněné šaty. Vedle truhly viděla cosi jako kápě.
„Oblékněte si to. Král nechce, abyste budila přílišnou pozornost."
Když se Elsa nehýbala, napřáhl k ní ruce a řekl: „Když to nepůjde po dobrém, budu vám muset pomoct."
Elsa věděla, že proti androidovi nic nezmůže, a tak se začala převlékat. Když si oblékla lněné splývavé šaty, otřásla se chladem. Planeta měla sice teplé podnebí, ale noci zde byly chladné.
Android jí podal kápi. „Nasaďte si to. Od této chvíle už žádný muž nesmí spatřit vaši tvář. Každá neposlušnost se přísně trestá. Dohlíží na to osobně první manželka, a jakmile vás přistihne bez ní, nemilosrdně vás zbičuje."
Po točitém schodišti sešli k masivním, železem pobitým dveřím, před kterými stály dvě stráže.
„Ložnice královských žen," sykl jí do ucha android.
Strčil do zámku obrovský klíč a odemkl. Rozlehlá místnost byla rozdělena na menší pokoje oddělené jen dřevěnými přepážkami. A páchlo to tam.
Ukázala se vysoká a kyprá blondýna s tvrdým a neproniknutelným výrazem v tváři.
Kulpova první manželka, pomyslela si Elsa. Kulpa zdědil po italských předcích

zálibu v pěkně urostlých ženách.
Android s ní prohodil několik slov v neznámém jazyce a odešel.
Blondýna si Elsu prohlédla od hlavy až k patě a posunkem jí naznačila, aby si stáhla kápi. Místnost osvětlovaly louče. Když se na Elsu vynadívala, spustila dlouhou řeč.
„Nerozumím ani slovo z té vaší hatmatilky," usmála se Elsa.
První manželka po ní šlehla očima a dupla.
„Sylvo!"
Okamžitě přiběhla mladičká dívka s vlasy černými jako uhel. Blondýna jí cosi řekla a odešla. Dívka vzala Elsu za ruku a zavedla ji do jednoho pokojíku. Rukama nohama jí vysvětlila, že se může napít a najíst, a ukázala na stůl, kde bylo cosi jako paštika a kusy pečeného masa.
Elsa, která od rána nic nejedla, se s chutí zakousla do paštiky - musela uznat, že není špatná. Dívka jí nalila do pozlaceného poháru lehké víno. Pak se mile usmála a ukázala na sebe.
„Sylva. Já, Sylva."
Elsa se také představila a dívka se znovu usmála. Když Elsa dojedla, Sylva jí dovedla k jiné místnůstce, kde byla jen postel pokrytá kožešinami. Přinesla noční košili a pomohla jí s převlékáním.
Jiná, rusovlasá žena procházela chodbou mezi pokojíky a zhášela louče. Elsa ležela ve tmě na lůžku, které bylo i přes vrstvu kožešin pořádně tvrdé, a přemýšlela.
Poslední dny se snažila chovat statečně, ale nyní, ve tmě. sama a opuštěná, ji přepadl smutek a beznaděj. Náhle se rozplakala. „Marku… Marku, kde jsi…"
Celá se ještě třásla, když najednou pocítila, jak k ní někdo vklouzl pod kožešiny. Ve slabém měsíčním svitu, vnikajícím okýnkem nad lůžkem, poznala Sylvu. Dívka se k ní přitiskla a něžně, téměř mateřsky ji objala.
* * *
Ráno Elsu probudil až hluk těžkých dveří. Čtyři služky přinášely na podnosech vydatnou snídani. Nejdřív obsloužily statnou blondýnu, potom v určitém, zřejmě daném pořádku ostatní.
Během snídaně přišly další služebné a velmi zběžně uklidily. Elsa už dva dny sledovala všední a neměnný ceremoniál. Probírala všechny možnosti útěku. Určitě by se nezdařil. Jediný vstup do místnosti tvořily těžké okované dveře, u nichž navíc stála stráž, a okna byla tak malá, že jimi sotva prostrčila hlavu.
Díky Sylvině pozornosti a péči se už necítila tak osamělá a rychle se učila místní jazyk.
Po snídani služky přinesly vědra se studenou vodou na mytí. Začínala si uvědomovat výhody civilizace, z níž ji unesli.
To ráno měla králova první manželka Liandra mizernou náladu. Peskovala služky a každou chvíli je švihala bičem.
„Je nějak nesvá," řekla Sylva. „Král si ji už tři dny nezavolal do ložnice."
Elsa si sedla do výklenku a okénkem pozorovala proužek modrého nebe. Vtom si všimla, že nedaleko od ní si Sylva s jednou služkou cosi šeptají a bázlivě se rozhlížejí, jestli je někdo nepozoruje. Asi kují nějaké pikle, pomyslela si Elsa.
Když služky odešly, Liandra si sedla k primitivnímu toaletnímu stolku, který měl jediné zrcadlo v kemenátu, a zavolala si Sylvu.
Sylva popadla rychle kartáč a začal česat světlé vlasy, spadající až do poloviny zad.
„Au, vždyť to bolí!" vykřikla první manželka, „Škrábla jsi mě, ty couro. Počkej,

jak já tě zbičuju! Na kolena!“
Sylva chtěla něco říct, ale Liandra s ní smýkla na zem. Jedním pohybem jí servala roucho až do pasu a začala ji bičovat.
Elsa se otočila, aby se na to nemusela dívat. Včera bičovala tu rusovlasou dívku, dneska zase Sylvu. Patrně sadistka, pomyslela si při pohledu na zběsilý lesk v jejích očích.
Sylva naříkala, rány byly prudké a trvalo to příliš dlouho.
„Tak dost,“ vykřikla Elsa.
Liandra se překvapeně ohlédla.
„To by stačilo,“ pokračovala Elsa a udělala k ní několik kroků.
„Ty se opovažuješ mi něco rozkazovat,“ procedila obryně mezi zuby. „Jen se neboj, taky přijdeš na řadu. Hned jak tady ta děvka dostane, co si zaslouží!“
Znovu se rozpřáhla bičem, ale Elsa k ní přiskočila, vytrhla jí ho z ruky a odhodila na druhý konec místnosti.
Liandra jako by vůbec nechápala, co se stalo. Stála tam s otevřenými ústy a jen tupě zírala. Pak se s příšerným řevem vrhla na Elsu.
Byla si vědoma své fyzické převahy, a proto ji Elsin tuhý odpor překvapil. Elsa vždy dbala na kondici. Popadla ji za límec, perfektním chvatem si ji přehodila přes rameno a pustila ji na zem.
Nedovolila jí vstát. Přiskočila k ní, a než Liandra stačila zavolat stráže, začala ji škrtit. Zesílila stisk a první manželka začala modrat. V očích se jí ukázal strach o život. Druhá a třetí manželka byly tak vyděšené, že jen stály a zíraly.
Určitě je však napadalo, že když ta nová Liandru zaškrtí, pak ony dvě postoupí o jednu příčku.
Elsa se uklidnila a povolila stisk.
„Příště tě zabiju,“ řekla chladně.
Vstala a dívala se, jak se to obrovské tělo ztěžka nadechuje. Potom přistoupila k Sylvě a objala ji. Černovláska se rozplakala a sesula se na zem. Elsa ji zvedla, dovedla ji k posteli a položila na břicho. Od ramenou až k hýždím se táhly fialové podlitiny. Namočila si šátek a chladila jí rány.
„Děkuji ti. Neměla jsi to ale dělat. Jestli si bude stěžovat, čeká tě možná i smrt.“
„Teď se ničeho nebojím,“ usmála se Elsa, „protože mě zatím potřebují. Potom… potom mě zabijí tak jako tak.“
První manželka se za pomoci dvou dívek těžce posadila do křesla a hnětla si krk.
Až do večeře panovalo tíživé ticho. Liandra Elsu a Sylvu ignorovala, jako by neexistovaly. Když služky zhasly louče, Elsa přišla k Sylvině posteli a dala jí napít. Když se nad ní skláněla, dívka ji pošeptala: „Musím ti říct tajemství. Mám zprávy od svého snoubence, tedy vlastně od toho, koho bych si vzala, kdyby mě otec nemusel dát králi jako rukojmí. Stále na mě myslí a chce mě osvobodit. Máš taky nějakého nápadníka?“
„Ano, ale obávám se, že je moc daleko…“ Elsa zesmutněla.
„Nevadí, Hawk tě osvobodí taky. A když chceš, můžeš být jeho druhou ženou.“
Elsa se na ni podívala a usmála se. „Teď spi, musíš si pro svého Hawka schovat sílu a krásu.“

15

Mark vešel do pilotní kabiny. Cítil se vyspalý a odpočatý. Už dva dny stále jenom spal a probouzel se pouze tehdy, když mu Ray podával jídlo a nápoje.
„Jsem ve skvělé formě,“ řekl a sedl si vedle Raye. „Dokonce si říkám, jestli je vůbec pravda, že jsem utekl hrobníkovi z lopaty.“

„Jen si moc nevyskakuj. Potřebuješ ještě hodně zesílit. Zrovna je čas na posilující pilulky.“
Ray nalil vodu do kelímku a rozpustil v ní dvě kapsle. Mark do sebe hodil bělavou tekutinu.
„Teď si za to můžeš dát skotskou. Slečna Swensonová má pozoruhodně zásobený bar.“
Elsa loni vyměnila starou výletní loď za novou, která byla přesnou kopií lodí, jaké používají v SDPP. Jednou ji napadli piráti, a proto chtěla mít loď s dostatečnou palebnou silou.
„Souhlasí souřadnice?“ zeptal se Mark, který právě vychutnával vůni skotské.
„Jestli to má Spengler dobře spočítané, tak bychom se měli za chvíli vynořit ze subprostoru. Tady mohou začít komplikace. Vynoříme se do ještě neprozkoumaného vesmíru. A co když nás přivítají několika řízenými střelami?“ řekl Ray napůl vážně a napůl žertem.
„Snaž se vyletět ze subprostoru na okraji hvězdného systému a zapni hned automatickou ochranu. Snad nás radary nezachytí.“
Když pominuly účinky známého stavu nevolnosti, provázejícího přechod ze subprostoru, Mark usedl za počítač a začal si upřesňovat data.
„Hvězda třídy G,“ hlásil Ray. „Má jenom šest planet a z toho třetí se podobá Zemi.“
„Tak se na ni podíváme, zaměř teleskopy,“ řekl Mark.
Za pár minut počítač vydal první informace. „Objem je 85 % Země, atmosféra se skládá ze 78 % dusíku a 21,5 kyslíku. Dále větší množství CO2 a minimálně ozónu, argonu, xenonu a kryptonu. Otáčí se kolem osy za 23 hodin 25 minut, kolem Slunce za 235 dní. Úhel osy rotace menší než u Země, takže nepatrné rozdíly mezi ročními obdobími.“
„Tohle je ale zvláštní!“ vykřikl najednou Ray. „Na oběžné dráze kolem planety je právě jedna loď. Vypadá sice jako výletní, ale určitě má řízené střely.“
Mark sebou trhl a srdce mu zabušilo silněji.
„Zdá se, že jsme u cíle. Naveď nás na oběžnou dráhu a tu loď sleduj.“
Ray provedl manévr a znovu se zadíval na monitor. „Osm desetin povrchu planety pokrývá voda. Na obou pólech je věčný led. Dva kontinenty se táhnou na ose sever-jih, biologické detektory zaznamenaly na obou existenci humanoidních bytostí. Nechci ti brát optimismus, ale najít jednu, i když velmi krásnou, ženu, mezi několika miliony humanoidů je asi jako hledat jehlu v kupce sena.“
„Nějak ti chabnou neurony. Nehledáme Elsu, ale Luggiho Kulpu, který nám řekne, kde je. Podle toho, co říkal Spengler, je tady přece králem. Doufejme, že tu králů příliš není.“
„Ještě jedna zajímavá informace,“ řekl Ray, který dál studoval informace z počítače. „Největší kontinent je patrně obydlen pouze kočovnými kmeny. Pokud vím, tak Spengler mluvil o středověké civilizaci. Ta je na tom menším. Kde na něm začnem?“
Mark si na monitoru prohlížel menší světadíl. Mezi několika městy spatřil jedno o něco větší než ostatní.
„Podíváme se na to největší.“
Ray se zašklebil.
„Riskujeme, že nás hned odhalí. Nic o té planetě nevíme, a navíc ani neznáme jazyk.“
„Dobrá,“ uznal Mark. „Radši ztratíme nějaký čas. Budeme aspoň respektovat zákon o nevměšování. Tamhle je nějaké menší město uprostřed lesů. Připrav přistávací modul.“

„A co uděláme s tou lodí na oběžné dráze?“
„Zapni automatické sledování. Kdyby z ní odstartoval modul, chci vědět kam.“
„A proč ji nezničit? Podle přístrojů tam nikdo není.“
„Zbytečně bychom na sebe upozornili. Jdeme na věc.“
Ray na okamžik zaváhal, pak nahrál na palubním počítači program a vydal se za Markem.
V podpalubí se Mark svlékl. Ray mu podal kalhoty z hrubé látky, kožené vysoké boty, plátěnou košili a černou kazajku. I když nebyli na misi SDPP, důsledně dodržovali zákon o nevměšování.
„Protože nemáme žádnou zprávu o zdejší civilizaci, posbíral jsem, co tu máme z poslední akce. Snad nebudeme vypadat podezřele.“
„Neměj obavy, víš přece, že oblečení je na všech středověkých planetách velice podobné.“
Potom Ray připnul Markovi kolem pasu ochranný pás, který vypadal jako obyčejný kožený opasek s dýkou a krátkým mečem. Marka toto spojení středověkých zbraní s vrcholnou pozemskou technikou vždy pobavilo.
Zatímco se android oblékal do podobného obleku, Mark nasedl do modulu.
„Jsem připraven,“ řekl Ray a sedl si k řízení.
Loď se otevřela a modul vystřelil i s krystaly dusíku a kyslíku do kosmu.
Sestup byl tak rychlý, až se Markovi udělalo špatně.
„Promiň, ale musíme se vyhnout detektorům té neznámé lodě,“ řekl omluvně Ray.
Modul se ponořil do husté vrstvy mračen. Mark se nijak nebál, protože android dokázal pilotovat i poslepu. Měkký náraz jim ohlásil kontakt se zemí.
„Jsme na nějaké lesní mýtině. Za půl hodiny se rozednívá.“
Mark otevřel poklop a chystal se skočit na zem, ale Ray ho zadržel.
„Dej mi pokoj s ověřováním počítačových dat. Stejně to tentokrát nebude nikdo analyzovat.“
„Tak počkej aspoň na analýzu ovzduší. Nevíme, jestli metabolismus nějakých zvířat nevylučuje třeba kyanidy.“
„Máš pravdu, jako vždycky,“ zabručel Mark.
„Mým úkolem je kromě jiného i mírnit lidské bytosti v jejich nerozumném rozletu vyvolaném citovými vzněty,“ pravil klidně Ray.
„To se ti povedlo,“ usmál se Mark. „Znám ale taky jednoho androida, kterého unesli jiní androidi.“
„To bylo něco jiného,“ ohradil se Ray a dodal: „Cesta je volná, ovzduší v pořádku. Zapni si ale ochranu. Třeba jsou, tu nějací dravci nebo jedovatý hmyz.“

Mark seskočil do měkkého mechu a nadechl se teplého, voňavého lesního vzduchu. Po několika dnech v umělé atmosféře kabiny mu svěží vzduch přišel vhod. Udělal několik kroků, aby si uvolnil ztuhlé svaly, a pak se posadil na kmen vyvráceného stromu.
„Za chvíli se rozední a máme před sebou asi hodinu cesty. Nechceš vzít chvíli na záda?“
„Ne. Trocha pohybu mi udělá jenom dobře.“
Jakmile se začalo rozednívat, vydali se na cestu. Už po ránu bylo dost teplo, a dalo se tedy předpokládat, že je čeká pěkně horký den. Konečně vyšli z lesa. Před nimi se rozprostírala mírně zvlněná krajina se čtverci obdělané půdy. Asi míli od nich stálo městečko s třiceti domy, obehnané jednoduchou dřevěnou palisádou a příkopem, a s hradem, opevněným hradbami a se čtyřmi věžemi v rozích.
„Máme štěstí,“ řekl Mark, „zrovna mají trh. Vmísíme se do davu. Univerzální

tlumočník zanalyzuje jazyk.“
Připojili se k nevelké skupince vesničanů, kteří tlačili vozíky plné zeleniny, prošli branou a dostali se na tržiště. Lidé zde seděli na stoličkách a kupovali a prodávali nejrůznější zboží. Panovala klidná, veselá atmosféra, i když sem tam bylo slyšet zvýšené hlasy a hádku.
Ray s Markem se dvě hodiny procházeli po trhu a pozorovali místní obyvatele.
„Tak co?“ zeptal se Mark.
„Univerzální tlumočník analyzuje první informace. Pojďme dál, sdělím ti je telepaticky.“
Mark odešel do stínu, opřel se o zeď jednoho domu a zavřel oči. Po dvaceti minutách je zase otevřel a řekl: „Moc bohatý slovník tu nemají. Aspoň nás nebudou mít za nějaké vzdělance.“
„Budeš rytíř hledající slávu, a ne vzdělaný mnich jako posledně. Čím méně budeš mluvit, tím budeš působit věrohodněji,“ řekl Ray.
Mark se rozhlédl a zamířil k domu, který byl podle vývěsního štítu hostinec.
„Pozor,“ upozornil ho Ray, než vešli. „Nevíme, jaké mají peníze, takže jsem žádné nemohl vyrobit. Mám jen několik náhražek šperků.“
„Uděláme to na sekeru. Rychle, už se nemůžu dočkat, až ochutnám místní kuchyni. Snad si po té příšerné nemocniční stravě spravím chuť. Něco takového jako tam jsem ještě nezažil.“
Vešli do začouzené místnosti, kde od stropu visely velké kusy masa.
Sotva se posadili do rohu, přitočila se k nim tmavovlasá dívka. Mark ukázal na džbánek na vedlejším stole, dívka pochopila a za chviličku se vrátila se stejným džbánkem a s dvěma cínovými poháry. Ray nápoj ochutnal.
„Je to něco jako pivo s nízkým obsahem alkoholu. Klidně si dej, buňkám to jenom prospěje.“
V pozadí sálu se ve velkém krbu otáčela nad ohněm drůbež podobná husám. Markovi se začaly sbíhat sliny a přemýšlel, jak si obstarat peníze.
„Prokážete mi, pánové, tu čest a připijete si se mnou?“
Muži, který se znenadání ukázal u jejich stolu, mohlo být tak čtyřicet. Měl kulatou, červenou tvář. Volné pestré oblečení mu dodávalo vzhled siláka. Mark pokynul rukou a muž si přisedl.
„Zapomeňte na pivo, které není hodno vašich úst, a ochutnejte raději toto víno,“ pravil neznámý. Číšnice už asi dostala instrukce, protože vzápětí přinesla vysoký džbán vína. Robustní čtyřicátník jim nalil.
„Jmenuju se Stof a prodávám nejlepší látky z celého království. Bydlím v Guntu, to je kousek odtud.“
Muž se rozpovídal o obchodu a Ray Markovi telepaticky tlumočil slova, která ještě neznal.
„Jste na cestách?“ zeptal se kupec..
„Jsem rytíř Mark a tohle je můj zbrojnoš Ray. Přicházíme z daleké země na východě.“
Kupec na ně spiklenecky zamrkal. „A jedete na dvůr krále Luga, abyste se proslavili jako bojovníci.“
Oba jeho spolustolovníky napadlo totéž: Že by si Kulpa změnil jméno? Nutno ověřit.
„Taková cesta jistě stojí hodně peněz,“ začal znovu kupec. Mark se pokusil o úsměv. „Nebudu vám nic skrývat, pane Stofe. Kapsu mám prázdnou a právě jsme přišli i o koně.“
„To se dá lehko napravit,“ pronesl kupec skromně. „Pokud potulný rytíř nepohrdne společností kupce, můžeme jet spolu do Guntu. Rád vám věnuji zbroj i koně.“

„To je opravdu šlechetná nabídka. Můžu ale vědět, co jí ve skutečnosti sledujete?“ zeptal se opatrně Mark.
Kupec svěsil hlavu.
„Pane, jestli jste stejně silný jako inteligentní, můžete mne zachránit. Potřebuju ochranu na cestě. Vyjel jsem s jinými kupci, ale ti pokračují dál. Já měl to štěstí, že jsem vše prodal, a teď se vracím domů. Cesta však vede lesem a je plná nebezpečí. Přijímáte moji nabídku?“
„Máte mé slovo, že s vámi pojedeme, pane Stofe. Kdy chcete vyrazit?“
Kupec ožil. „Když vyrazíme hned, jsme v Guntu ještě do setmění.“
Kupec si všiml, jak se Mark teskně zadíval ke krbu.
„Než sluhové připraví všechno na cestu, můžete se vy i váš zbrojnoš naobědvat. Zvu vás.“
Kupec dal cestou zastavit jen jednou - aby si koně odpočali. Připomínali pozemské koně, pouze měli mohutnější hlavu a na nohou tři kopyta. Stof jel mezi Markem a Rayem. Před sebou na sedle měl vak a každou chvíli si na něj sáhl, jako by se chtěl ujistit, že tam ještě je. Určitě obsahoval peníze za prodané zboží.
Za nimi jeli čtyři sluhové.
Blížili se na konec lesa a kupec poněkud ožil.
„Doufám, že se dnes vyspíme na pořádné posteli, už dostávám křeče,“ sdělil Mark Rayovi telepaticky.
„Řekl bych, že si ještě počkáš. Detektory zachytily skupinu mužů. Buď ve střehu a zvyš si intenzitu ochranného pole.“
Po nějakých sto metrech se z křoví skutečně vyřítilo asi deset řvoucích chlapů. Sluhové okamžitě obrátili koně a v mžiku byli pryč.
To už Mark tasil meč a banditu, který mu chytil koně za uzdu, poslal k zemi. Bandité měli na sobě páchnoucí cáry a zbraně se jim nebezpečně leskly.
Rozpoutala se bitka. Kupec se oháněl obrovským kyjem, Mark a Ray meči. Tři bandité už leželi na zemi, a tu Stof vykřikl bolestí. Jeden bandita ho bodl dýkou do stehna a právě se chystal k smrtící ráně. Ale než ji stačil zasadit, Mark ho vyřídil mečem.
„Rayi, rychle to tu vyřiď, než sem dorazí další. Snaž se nezabíjet,“ poslal mu zprávu Mark a staral se o omdlévajícího kupce.
Android se oháněl mečem, připomínal větrný mlýn a zakrátko zbýval na bojišti jediný muž, který se nakonec rozhodl pro útěk.
„Hoď si Stofa na koně a rychle pryč!“ křikl Mark a rozjel se.
Po čtvrthodině cvalu zastavili u potůčku. Ray si prohlédl Stofovo zranění a omyl mu ránu.
„Je to jen bodnutí,“ řekl Ray, urval mu z košile pruh a ovázal mu stehno.
Kupec se ještě klepal hrůzou a neustále svým zachráncům děkoval.
„Jestli se už cítíte lépe, radši pojedeme dál. Tlup je tady třeba víc.“
Kupce představa dalšího setkání s bandity tak vyděsila, že křepce vyskočil a belhal se ke koni. „Máte pravdu. Rychle Pryč.“
Když dorazili k městu, kterému vévodil mohutný hrad, slunce už klesalo k západu. Projel bránou a stráže ji těsně za nimi zavřely.
Stof bydlel ve velkém kamenném domě se silnými mřížemi v oknech. Zabouchal na masivní dveře, které se hned otevřely. V domě zavládl čilý ruch. Všichni se seběhli kolem pána domu. Mark s Rayem postávali na dvoře. Po chvíli k ním přistoupila asi třicetiletá plavovláska, uklonila se a řekla: „Manžel mi vyprávěl o vaší udatnosti, páni rytíři. Přeje si, abyste u nás strávili noc. Pojďte prosím za mnou, ukáži vám komnaty.“
Zavedla je do haly ozářené loučemi a ukázala na dvoje dveře: „Tady, prosím.

Služka vám hned přinese vodu a večeři. Chtěli jsme na vaši počest uspořádat malou slavnost, ale bohužel je už pozdě, a navíc se musím starat o manžela. Bůh vám požehnej, že jste ho zachránili.“
Mladá služka bujných tvarů jim přinesla bohatou večeři. Ray se rovněž pustil do jídla, aby nevzbudil podezření. Pro podobné případy měl v hrdle zabudovanou schránku, kde se potrava přeměňovala v energii, i když minimální, která pak dobíjela jeho generátor.
Mark dojedl a blaženě se protáhl.
„Už se těším na pořádnou postel. Jízda na koni je sice zábavná, ale vyžaduje trénink. Jdu si lehnout.“
Svíce pomalu dohořívala a Marka se zmocňoval sladký spánek. Vtom někdo tiše zaťukal. Dveře se pootevřely a dovnitř nahlédla usmívající se služka.
„Paní mi řekla, abych se vás zeptala, jestli něco nepotřebujete.“
„Je mi jen trochu zima. Nechceš mě zahřát?“
Pak už jen slyšel šelest šatů klouzajících po dívčině těle a pocítil teplo jejího těla. Rázem zapomněl na únavu a něžně hladil měkké, teplé tělo. Ještě stačil zachytit Rayův vzkaz.
„A zítra si nestěžuj, že jsi unavený. Dostaneš dvojitou dávku vitamínů.“
„Po tak dlouhém půstu v nemocnici si snad trochu něhy zasloužím,“ ohradil se Mark:
16
„Rytíři Marku, je nám opravdu líto, že už musíte odjet. Vězte, že kdykoli se vrátíte do mého domu, přivítáme vás jako vlastního,“ řekl kupec. Seděl v křesle, zraněnou nohu si dal na stoličku. Za křeslem stála jeho žena, aby přiskočila, podržela, kdyby něco potřeboval. „Jakmile jsem se probudil, chtěl jsem splnit svůj slib,“ pokračoval. „Bohužel v celém městě není zbroj, která by vás byla hodna.“
Sáhl po pergamenu a podal ho Markovi: „Zde je dopis pro mého přítele Harta. Žije v hlavním městě. Obstará vám vše, co potřebujete, abyste se mohli ukázat u královského dvora. Dodává dvoru hedvábí a zná se s několika velmoži. Požádal jsem ho, aby vás uvedl.“
Rozloučili se a vyšli na dvůr. Mark se vyšvihl do sedla a už chtěl pobídnout koně, ale doběhla k němu paní domu a podala mu kožený váček.
„Přijměte prosím aspoň toto. Všichni vám moc děkujeme.“
Mark s Rayem vyjeli z městských bran a vyrazili k hlavnímu městu Feldsu.
„Udělali jsme dobrý skutek,“ řekl Mark spokojeně.
„Ale najít slečnu Swensonovou nám to nepomohlo,“ opáčil Ray.
„Kdo ví. Aspoň máme proč jet do hlavního města a nebudeme budit takovou pozornost.“
K poledním Mark rozhodl, že nechají trochu koně odpočinout. Byli uprostřed lesa. Stromy připomínaly pozemské modříny.
„Škoda že tu patrně nebude hostinec. Džbáneček vína by mi bodnul.“
„Dej si zajít chuť. Detektory zaznamenaly přítomnost humanoidů. Zapni si ochranu.“
Za chvilku spatřili rytíře v černé zbroji a se spuštěným hledím. Na štítě měl erb se stromem, kterému z jedné větve kapala krev.
„Stůjte!“ vykřikl hromovým hlasem a napřáhl dlouhé kopí s železným hrotem.
„Nemám ve zvyku poslouchat rozkazy cizích lidí,“ řekl klidně Mark.
Rytíř pobídl koně a vyrazil na Marka, který tasil meč.
„Teď!“ řekl Ray.
Mark uhnul a jednou ranou meče kopí přerazil. Rytíř se však řítil dál. Mark vedl

úder pod přilbu. Rytíř se zakymácel usedle a krátce na to sletěl z koně.
Pracně se zvedal na nohy. Brnění mu bránilo v rychlém pohybu. Toho mohl Mark využít a jednou ranou stvrdit své vítězství, ale neudělal to. Seskočil z koně.
Rytíř tasil a postupoval proti němu. Zaútočil. Mark útok odrazil kvintou a sekl takovou silou, až rytíři vyrazil štít.
„Teď jsme na tom už skoro stejně," křikl Mark.
Souboj trval už několik minut. Mark příliš neútočil, snažil se především krýt. Neznámý rytíř náhle ucouvl, jako by si chtěl odpočinout.
Mark sklonil meč a řekl: „Rád bych věděl, proč se bijeme, rytíři? Jestli vám jde o můj měšec, tak vězte, že je hodně hubený. Jestli o můj život, pak nevím, jaký z mé smrti budete mít užitek."
Rytíř zvedl hledí a ukázala se mladá, potem zalitá tvář.
„Teprve teď vidím, že se bijete jako rytíř. Z dálky jsem vás měl za kupce, protože nemáte ani kopí, ani štít."
„Jsem rytíř Mark. Budeme dál nesmyslně bojovat, nebo uzavřeme příměří?"
Rytíř zasunul meč do pochvy a rozesmál se. „Chraň Bůh, rytíři Marku. Jako omluvu přijměte pozvání na oběd."
Mark je přijal s radostí. Rytíř pronikavě hvízdl a z křoví se vyhrnulo asi deset mužů.
„Skvělý zásah," řekl a sbíral ze země zlomené kopí. „Taková rána chce sílu a cvik. Neznám nikoho, kdo by to dokázal."
Celou cestu Rayovy detektory zaznamenávaly hlídky skryté ve stromech. Asi po hodině jízdy dorazili do tábora. Tvořily ho chatrče z větví. Rytíř ukázal na dřevěný stůl a lavice ve stínu rozložitého dubu.
„Posaďte se, já zatím sundám brnění."
Za chvíli se objevil v doprovodu dívky, která nesla džbán piva. Rytíř vypil naráz několik pohárů a dlouze vzdychl. „Nasadil jste mi brouka do hlavy, rytíři Marku. Říkáte, že přepadáváme lidi, což se příčí zákonům země."
Mladý muž považoval za nutné vysvětlit Markovi důvody svého počínání a začal mu vyprávět svůj příběh. Jmenoval se Hawk a byl synem krále Boska, který v této zemi vládl před patnácti lety. Tehdy je napadl jakýsi baron ze sousední země. Jeho otec o něm nikdy předtím neslyšel. Armádě toho barona, který se jmenoval Lug, veleli čtyři muži neslýchané síly a královská vojska byla nakonec poražena. Král Bosk padl na bitevním poli a Lug se zmocnil koruny. Několik věrných šlechticů se ještě pokusilo o odpor, ale jejich povstání bylo nemilosrdně potlačeno.
Hawk se zahleděl do dáli a pokračoval: „To jsem byl ještě dítě. Baron Beck, vévoda z Guntu, se o mě tajně staral. Dokonce mi přislíbil svou jedinou dceru a nabídl mi, abych vládl na jeho panství, až zemře. Král Lug se o tom dozvěděl a poslal vojáky, aby mě zatkli. Podařilo se mi včas uprchnout, což Luga rozlítilo, a požadoval místo mě jeho dceru Sylvu jako rukojmí. Drží ji ve svém harému. No a já sebral pár mužů a žiju, jak říkáte, mimo zákon. Přepadáváme pocestné a kupce, přesto se mi podařilo získat na svou stranu několik vesnic. Z povstání mají ale všichni strach."
„A král se vás nepokusil zabít?"
„Několikrát ano. Není nás ale mnoho a vždy se stačíme schovat. Někdy se ukrýváme v panství barona Becka, který dělá, že o nás neví, a my na oplátku nepřepadáme jeho poddané." Obrátil do sebe další pivo a pokračoval: „Rytíři Marku, vy přece jedete k feldskému dvoru. Tak to dělají všichni rytíři, kteří hledají slávu v královských službách, že?"
„Do Feldsu jedu," odpověděl vyhýbavě Mark, „ale ještě nevím, jestli budu sloužit

v královových službách, nebo bojovat proti němu. Hledám totiž přítelkyni, kterou unesli, a potřebuju zjistit, jestli v tom nemá prsty právě Lug.“
Hawkova tvář se roztáhla do širokého úsměvu. „V tom případě prodloužíme příměří. Zítra jedu do města, kde mám dostat od jedné služky z Lugova harému nějaké zprávy. Zeptám se jí, jestli tam nemají nějakou novou.“

„Může tam být tak tři čtyři dny,“ řekl Mark.
„Ta služka to bude určitě vědět. Jestli je vaše přítelkyně Lugovou zajatkyní, nabízím vám pakt proti Lugovi.“
„V tom případě bych se k vám rozhodně přidal,“ odpověděl Mark a usmál se.
Podali si ruce. Vtom se do tábora přiřítil jezdec, křičel na všechny strany, dojel k Hawkovi a něco na něj chrlil tak rychle, že mu Mark nerozuměl ani slovo a byl odkázán na Rayovo tlumočení.
„Prý se blíží oddíl jezdců. Vypadá to na výběrčího daní, který se vrací na královský hrad.“
Hawk rozdával rozkazy a dívka mu pomáhala s brněním.
„Pojď,“ řekl Mark Rayovi, „myslím, že si zaslouží, abychom jim pomohli.“
„Lapka,“ zabručel Ray, „v takové roli tě ještě neznám.“
„Výběrčí daní! Berňák já nerad.“
„Jestli jdete s námi, vemte si tohle,“ řekl Hawk a podal Markovi železnou přilbu.
Za chvíli už rozestavoval své lidi po obou stranách cesty.
„S taktikou útoku si moc hlavu nedělají,“ poznamenal Ray.
„A co kdyby si zaskákali přes provaz?“ napadlo Marka a ukázal na liány, které prorůstaly větvovím stromů.
Hawk souhlasil. Když bylo vše připraveno, rozhostilo se ticho, které zanedlouho přerušil dusot kopyt.
První čtyři koně klopýtli o natažené liány a svalili se k zemi i s jezdci. V tu chvíli Hawk se svými lidmi zaútočil. Mark chvíli pozoroval nepřehlednou situaci. Zadní voj měl dobrého velitele a nebezpečně dorážel na Hawkovu tlupu. Mark pobídl koně a vrhl se do boje. Ray se přesvědčil, že jsou všichni zaujati bojem, a nevěnují mu tudíž pozornost, a přidal se. Kosil je údery plochou meče jednoho za druhým, takže za dvě minuty se všichni jezdci kolem něj váleli na zemi.
Důstojníka srazil k zemi Mark.
Tu spatřil Hawka. Měl proti sobě čtyři, kteří pochopili, že se jedná o náčelníka tlupy. Mark mu okamžitě přispěchal na pomoc. Muži. byli příliš zaujati bojem, než aby si včas všimli posily. Tři se skáceli hned, posledního vyřídil Hawk. Posledních pět nebo šest mužů nečekalo na stejný osud a dalo se na útěk.
Hawk zvedl hledí. „Děkuji vám, rytíři Marku, bylo to na poslední chvíli.“
„Jenom jsem chtěl ušetřit čas, kterého nemáme nazbyt. S těmi otrapy byste si hravě poradil sám.“
Hawk spiklenecky zamrkal a přešel Markovu poklonu mlčením. Ostatní muži zatím svlékali padlé.
„Potřebujeme oblečení a zbraně,“ poznamenal Hawk.
Vtom mu jeden podal kožený vak. „Úlovek je pěkně tučný, pane.“
Hawk svolal své lidi a zavelel k odjezdu,do tábora. Tam dorazili na sklonku dne. Ženy už zapálily velké ohně a pekly na nich maso.
Když se pořádně najedli, Hawk se naklonil k Markovi. „Myslím, že vás mi přihrál sám osud. Zasadili jsme Lugovi pořádnou ránu, a navíc jste mi možná zachránil život.“ Vstal. „Pojďme si lehnout. Zítra musíme vyjet hodně brzy, abychom se tam dostali do soumraku a nezavřeli nám bránu.“ Ještě ukázal na dívku, která

roznášela pivo, a řekl: „Úplně jsme vám zapomněli připravit lůžko na noc. Zítra na to budu myslet. Dnes si lehněte k Iře.“
Ira se zapýřila, ale usmála se. Takže nebyla proti. Ray obrátil oči v sloup a něco si zabručel.

17

Před jedinou městskou branou se tlačil dav venkovanů. Hawk si natáhl staré hadry a tlačil vůz plný zeleniny, který koupili od jednoho vesničana.
„Nechají vás projít? Stráže cizince prověřují,“ ptal se.
Mark mu ukázal pergamen od Stofa a řekl: „Nemějte obavy, mám průvodní glejt. Je to doporučení na jednoho z největších obchodníků ve městě.“
Když se Mark konečně protlačil až k bráně, stráže mu skutečně zahradily cestu halapartnami. Když veliteli stráže ukázal glejt, okamžitě mu uvolnili cestu a ještě vysvětlovali: „Půjdete na hlavní náměstí a pak se dáte jako k trhu. Tam se už na pana Harta doptáte.“
Mark a Hawk se před branou rozdělili, aby nevzbudili pozornost. Hart přijal Marka velmi uctivě. „Pane, rád to pro svého přítele udělám. Vím o jednom zbrojíři, který určitě bude mít vše, co potřebujete.“
Prošli několik ulic, potom vešli do dvora, kde pracovalo asi deset mužů. Hart se rozhlédl a sáhl po jednom štítu. „Nádherná práce. Jaký je váš erb?“
„Modré pole a vpravo zlaté slunce,“ odpověděl Mark pohotově.
Výběr zbraní a brnění trval déle. Když Markovi padla přilba, nehodil se krunýř, nebo byl zase příliš krátký meč. Čas ubíhal a Mark netrpělivě přešlapoval, až nakonec řekl: „Mistře, vezmu si přilbu, tady ten krunýř a štít a pro zbytek si přijdu zítra.“
„To ani nepřijmete mé pozvání?“ zeptal se Hart.
„Rád bych, ale už mám bohužel jednu schůzku.“
„To mě opravdu mrzí. Zítra ráno nesu hofmistrovi slavnostní oděv. Zmíním se o vás.“
„To budete velice laskav.“
Ray naložil novou výzbroj a výstroj na koně a vydali se k hradu.
„Neuděláme si menší procházku kolem hradeb?“ navrhl.
Hrad stál na skále, obklopovaly ho mohutné hradby ve tvaru osmiúhelníku a v každém rohu měly věž. Město se rozkládalo na jižním úpatí, zatímco na severní straně se táhla pole.

* * *

Když Kulpa ráno vešel do trůnního sálu, bylo na něm hned poznat, že je ve špatném rozmaru. Palubní počítač kosmické lodi, kterou měl na oběžné dráze kolem planety, mu poslal zprávy z Unie. Špatné zprávy. Vesmírná policie provedla velký zátah a zatkla několik set členů Bratrstva. Jeho přátelé na Zemi jsou tedy ve vězení. Síť, kterou budoval tolik let, přestala existovat. Nejvíc ho však trápilo, že nemůže navázat spojení s Paulem. Mohl by mu říct něco bližšího. Ale co když i jeho…?
Na takovou možnost radši ani nemyslel. Až k němu se dostat nemohli. To je nesmysl. Určitě mlčí z opatrnosti. Ale proč ho aspoň neinformoval?
Posadil se do křesla s vysokým opěradlem. Naproti němu seděl hofmistr, obrovitý člověk s nízkým čelem. Znali se už patnáct let. Byl to jeden z místních baronů. Kulpa si ho na začátku vlády vybral pro jeho nemilosrdnost, krutost a poslušnost. Později ho povýšil na hofmistra.
Na každé straně stolu seděli čtyři baroni, členové královské rady. Když se král posadil do čela, hofmistr vstal.
„Bohužel vám musím oznámit špatnou zprávu, pane. Včera byl přepaden a oloupen

vrchní výběrčí daní. Mají to na svědomí určitě ti lapkové.“
„Proč jste s nimi už dávno nezatočili?“ vyštěkl Kulpa.
„Vyslali jsme tam několik výprav, ale lapkové se odmítají utkat v boji a vždycky utečou do lesa. Také se ukrývají na panství barona Becka.“
„Jak si to Beck představuje! Vždyť držíme jeho dceru jako rukojmí.“
„Tvrdí, že o žádných banditech na svém území neví.“
„Vpadneme tam. Potom se ti banditi nebudou mít kde schovávat.
Baron s mohutným knírem namítl: “Z toho by mohly být značné nepříjemnosti, pane. Jestliže na něj bezdůvodně zaútočíme, mohou se ostatní baroni vzbouřit. Nemáme vládu ještě pevně v rukou…
Král se na chvíli zamyslel. Jindy by ho podobné poznámky rozesmály…
„Zaútočte na bandity ze severu, aby nemohli uprchnout k Beckovi,“ rozhodl.
„Několik jich zajměte a třeba násilím je donuťte, aby řekli, že jednali na rozkaz barona Becka. No, a potom jeho panství obsadíme.“
Přítomní pokývali souhlasně hlavami.
„Ale ti lotři sledují každý náš pohyb,“ nadhodil hofmistr. „Jakmile vojsko vyrazí, rozprchnou se.“
Luggi se na něj zle podíval. „Tak trochu přemýšlejte! Vyjeďte třeba v noci, aby vás nikdo neviděl, a ráno zaútočte.“
Hofmistra to zřejmě příliš nenadchlo. „Nevím, jestli bude vojsko…“
„Jen jim dejte co proto!“ zahřímal král. „Připomeňte jim, že neberou žold jenom za chlast, obžerství a děvky, Slibte jim peníze, když se útok povede, a v opačném případě kruté tresty.“
„Je tu ale ještě jeden problém. K obsazení Beckova území a kontrole hranic potřebuju hodně lidí, kteří pak mohou chybět tady na hradě:“
„To je úplně jedno. Snad si nemyslíte, že město povstane?“
Baroni ocenili králův plán dlouhotrvajícím servilním potleskem a potom se rozešli.
* * *
Mark už dvě hodiny čekal na smluveném místě na kraji lesa a netrpělivě přecházel sem a tam. Slunce začínalo pomalu zapadat.
„Kde ten zatracený Hawk je?“ rozčiloval se. „Vždyť ty saláty už musel dávno prodat!“
„Tamhle,“ ukázal Ray na mračno prachu.
Když Hawk celý udýchaný a zpocený dorazil, nemohl nejdřív popadnout dech.
„Pokojská se dlouho nemohla dostat z hradu. Prý jsme ve velkém nebezpečí. Musíme okamžitě odjet do tábora.“ Všiml si Markova znepokojeného pohledu a s úsměvem dodal:
„Promiň, drahý příteli, že jsem při těch všech špatných zprávách zapomněl na tvůj problém. Do harému skutečně přivedli nedávno novou ženu, je tmavovlasá a má nezvykle zelené oči. Nemluví naším jazykem a jmenuje se Elsa. Počítám s tím, že jsme stále spojenci. Pomůžu ti ji vysvobodit.“
Skočili do sedel a uháněli k táboru. Cestou se Ray Marka telepaticky zeptal:
„Když už víme, kde slečna Swensonová je, co nám brání dostat se v noci nepozorovaně do hradu a zaútočit?“
„Kulpa má přece čtyři androidy. A když zjistí, že má proti sobě pozemšťany, použije Elsu jako štít.“
„Tedy co?“
„Nech mě chvíli přemýšlet:“
Když dorazili do tábora, Hawk Markovi vysvětlil, že ona služka je milenkou jednoho důstojníka hradní posádky, který se jí se vším svěřuje. Stručně ho

informoval o plánovaném tažení proti lapkům.
„Jenom se najíme a hned vyrazíme. Musíme překročit hranice, dřív než je zavřou," zakončil.
„To je rozumné," souhlasil Mark, „ale nechceš radši rovnou dobýt trůn svého otce?"
„Jak to chceš udělat?"
Mark namočil prst do poháru s pivem, načrtl na stůl mapu království a vysvětloval: „Většina vojska bude mimo hrad. Asi tady. Můžete je obejít a zaútočit na hrad. Kdy se vám naskytne taková příležitost?"
„Jak se ale dostaneme dovnitř? Pochybuju, že by byli tak laskaví a nechali nám spuštěný padací most."
„Odpoledne jsme si prohlédli hradby. Na severu jsou nízké a vedou do polí. Stačí pořádný žebřík, dostaneme se na hradby a nikdo si nás nevšimne."
„Ale stráže nás určitě uslyší."
„K ránu budou všichni spát. Já a Ray půjdeme první. Když se nám podaří vytvořit dobré podmínky pro útok, půjdete za námi. Když ne, vždycky můžete zmizet do lesa. Je od hradeb sotva míli."
Hawk se dlouze zamyslel. „Jste pro mne znamení osudu," zašeptal. „Váš plán je dobrý, ale mám jednu podmínku - první na hradby vylezu já."
Mark nesouhlasil. „To je práce pro potulného rytíře. Vy máte odpovědnost za budoucnost celého království. Kdyby to nevyšlo, kdo jiný by bojoval proti Lugovi?"
„Asi máš pravdu. Teď musíme rychle zlikvidovat tábor. Ženy odvezeme do bezpečí do Guntu."
„Nezapomeňte, že budeme potřebovat pár dlouhých žebříků," poznamenal Mark.
Mark se vzdálil a na chvíli se natáhl na měkký mech.
„Trochu bych si zdříml. Moc jsem se na dnešek nevyspal."
„A kdo za to může?" zeptal se Ray.
„Ta malá o to tak stála! Přece jsem ji nemohl zklamat."
18
Na východě začínalo svítat. Noční pochod přerušili jen jednou. Museli se skrýt a počkat, až projde královské vojsko.
Když dorazili pod hradby, Mark se znovu podíval na tu hrstku lidí, kterou měli, a říkal si, jestli nedělá hloupost. Hawk musel poslat pár mužů s ženami a dětmi, takže dal dohromady tak třicet mužů. Útok na hrad se v takovém počtu podobal holému šílenství. Mladý rytíř si to zřejmě uvědomoval také, protože čas od času se na Marka úzkostlivě podíval. Nejradši by zřejmě celý plán odvolal, ale nechtěl před ním vypadat jako zbabělec.
„Nejdříve postavíme jeden žebřík pro Raye a pro mě," řekl Mark. „Když to bude vypadat dobře, dám vám znamení a vztyčíte další dva. Kdyby to nevyšlo, dejte se na ústup. My už se o sebe nějak postaráme."
Ray se dvěma muži vztyčil žebřík, vyšplhal na hradby a seskočil na úzký ochoz. Stráž, která právě procházela nedaleko, musela slabý hluk zaslechnout, protože se otočila a vracela se. Ray se přikrčil do stínu hradeb a muže skolil jedinou ranou pěstí.
„Jsou tu ještě tři," řekl Markovi, který mezitím vylezl za ním, „dva vlevo a jeden vpravo."
„Postarám se o toho vpravo a ty vyřiď ty vlevo," řekl Mark. „Kdyby něco, použij laser: Ostatní se musí dostat nahoru."
Ray se potichu rozběhl a Mark se pomalu kradl za mužem, kterého ve tmě spíše jen tušil. Když byl od něj jen pár kroků, strážný se zeptal: „Kdo je?"

„Kontrola stráží," odpověděl Mark klidně.
Stráž na okamžik zaváhala a to jí bylo osudné. Mark chlapa popadl za ramena a shodil ho z hradby. Ozval se krátký výkřik a žuchnutí.
„Z mé strany je cesta volná," řekl Ray, když se setkali. Mark se naklonil a dal znamení Hawkovi. Za okamžik k hradbám přirazily další dva žebříky. První vylezl Hawk.
„Rychle, musíme se dostat k hlavní věži, tam jsou královské komnaty."
Výkřik asi někdo slyšel, protože noc prořízl břeskný zvuk polnice. Hofmistr před odjezdem přece jen posílil stráže. Na ochoz se už hrnulo několik vojáků. Schůdky byly naštěstí široké jen pro dva muže, takže Mark s Rayem na ně stačili. Android mával mečem jako kyjem a s každým máchnutím se jeden voják zřítil.
Rojili se však další a další a pod vedením důstojníků se snažili dostat na hradby. Mark přehlédl situaci a znepokojeně se ušklíbl.
„Posádka je silnější, než jsem předpokládal. Jestli se chceme dostat k hlavní věži, musíme do toho jít hlava nehlava."
„Zvyš si intenzitu ochranného pole," křikl na něj Ray. „Ať odrazí i ránu sekerou. Když ti rozseknou hlavu, tak slečnu Swensonovou neosvobodíme."
Hawk konečně zorganizoval protiútok.
„Kupředu! Nechť Bůh je s námi!" vykřikl a vrhl se vpřed.
„Ten jejich bůh musí být ale namyšlený, když ho takhle každý o něco prosí," zasmál se Ray.
Brzy se bojovalo všude a Mark s Rayem bili královské jako posedlí.
* * *
Elsu probudila polnice. Teprve pak zaslechla řinčení zbraní. Vyskočila z postele a z okénka sledovala řež na nádvoří. Krátce po ní vstala Sylva.
Zanedlouho byly vzhůru všechny královy manželky, tísnily se u okének a úpěly. Liandra Elsu dál ignorovala, ani ostatní si jí příliš nevšímaly. První manželka by si ráda postěžovala, ale král ji k sobě už několik dní nepovolal.
„To jsou banditi," ozvala se Liandra. „Nic se nebojte, dámy, náš pán tu pakáž brzy vyřídí. A zítra se už můžeme těšit na popravy."
„To je Hawk," zašeptala Else Sylva. „Poznávám jeho štít s krvácejícím stromem. Jdou nás osvobodit."
Elsa postřehla dva muže, ale ve tmě je nedokázala přesně rozeznat.
„Znáš nějakého rytíře, který má v erbu zlaté slunce?" zeptala se Sylvy.
„Takový štít jsem ještě neviděla."
Elsino srdce se prudce rozbušilo. Mark! Možná je to Mark a s ním Ray! Ten vysoký muž, který kolem sebe mává. bez přestání mečem, je určitě Ray. Útočníci se blížili krok za krokem k hlavní věži, ale Else všichni muži ve tmě splývali.
Náhle si uvědomila, že se tiše modlí.
* * *
Kulpu probudilo hlasité zabušení na dveře komnaty. Proklínal troufalce, který se ho opovažoval budit. Skoro celou noc strávil v tajné pracovně a zpracovával na počítači informace, které zachytila kosmická loď. Všechny pozemské televizní stanice vysílaly reportáže o zátahu Vesmírně policie, ale o Paulovi nepadlo zatím ani slovo. Je-li naživu, proč nedá o sobě vědět? Nebo policie uvalila embargo na informaci o jeho zatčení? To by byla hotová katastrofa, protože Paul jako jediný zná souřadnice planety Ganyledes. Luggi se také spojil s jedním členem Bratrstva na planetě Terrania III, kam se Paul v případě nebezpečí měl ukryt, ale ani tam nebyl. Věděl, že Paul nepromluví, i kdyby ho zatkli. Ale co když mu vymyli mozek?
Kulpa pečlivě zvážil všechny možnosti a dospěl k závěru, že bude možná rozumné

na nějaký čas z Ganyledu zmizet. To by však mohl přijít o trůn. A k tomu všemu ještě patálie s nějakými bandity. Proč se bouří? Co po něm chtějí? Vždyť zachoval všechny místní zvyklosti i práva šlechticů! Možná dal příliš volnou ruku hofmistrovi, který proti obyvatelstvu postupoval často až příliš hrubě a hrabal majetek poražených baronů. Když rány na dveře nepřestávaly, přikázal androidovi, který hlídkoval u postele, aby otevřel.
„Jasnosti…," koktal mladý baron celý zpocený. „Banditi… banditi…"
„Mluv!"
„Zaútočili na hrad!"
Kulpa vstal a šel k oknu, které vedlo na nádvoří. Pohled na ustupující vojáky ho trochu vyděsil, ale zachoval klid. „Je jich málo. Využili jenom momentu překvapení," řekl a přikázal: „Okamžitě nařiďte ústup do hlavní věže. Sem se nedostanou. Necháme je na nádvoří a počkáme, až se vrátí hofmistr. Pak zaútočíme a obklíčíme je. Rozmáznu je jako štěnice."
Baron odešel a Kulpa se oblékl. Nedělal si starosti. Jeho čtyři androidi v mžiku rozhodnou jakoukoli bitvu. Pouze ho mrzelo, že s takovými malichernostmi ztrácí čas, zrovna když má na práci mnohem důležitější věci. Na chvíli ho napadlo, že si dá zavolat první manželku, aby ho trochu oblažila, ale pak od nápadu upustil. Musí se ukázat před vojáky, aby je uklidnil.
„Zavolej 2,3,4," řekl androidovi.
„Už nás čekají."
„Výborně. Půjdeme na ochoz, ať na to pěkně vidíme." Kulpa si zřídil komnaty v posledním patře hlavní věže, aby byl v případě náhlého útoku co nejrychleji na střeše, kde čekal modul.
Na věži už bylo několik baronů z jeho družiny.
„Všem banditům velí dva rytíři, pane," hlásili.
„To, že jsou to rytíři, jim nepomůže. Viset budou stejně jako ostatní," zasmál se Kulpa. „Je brána do věže zavřená?"
„Ještě ne, vojáci mají co dělat. Hlavně ti rytíři jsou nebezpeční."
Jeden baron se vyklonil, že div nepřepadl. „To je neuvěřitelné, dva muži drží bránu proti deseti!"
* * *
Poměr obránců i útočníků se postupně vyrovnával. Na nádvoří se válely mrtvoly a ostatní o ně klopýtali ve snaze stáhnout se do hlavní věže. Mark s Rayem se bili dál v předních řadách.
„Pozor, dostali rozkaz stáhnout se do věže. Chtějí zavřít bránu," volal Ray.
Několik vojáků už zavíralo těžkou okovanou bránu.
„To se jim nesmí podařit," křikl Mark. „Kdybychom pak na ni šli laserem, Kulpa by zjistil, že tu jsou pozemšťané. Rychle!"
„Jasně, ale ověř si intenzitu ochranného pole."
„A ty se snaž vojáky nezabíjet."
„To jde v takové situaci dost těžko. Navíc když jednoho složím, tak je za mnou hned jeden z Hawkových mužů, který ho dodělá. Ti je ale musejí nenávidět!"
Android vytrhl z ruky jednoho mrtvého vojáka těžkou sekyru a rozdával teď rány oběma rukama, takže se za chvíli probil mezi muže u brány. K bráně se hnali další a další. Jedno křídlo už bylo zavřené.
Mark se opřel zády o bránu a těžce oddychoval. Levá ruka, v které držel štít, mu zdřevěněla a meč mu připadal čím dál tím těžší.
„Pozor, máme proti sobě asi deset mužů. Opři se o bránu, ať máme krytá záda."
„Na ně! Zabte je!" řvali důstojníci.
Deset mužů zaryčelo a vrhlo se vpřed. Najednou měl Mark proti sobě tři. Jednoho

odklidil bodnou ranou do hrudi a přitom kryl štítem útok druhého muže. Třetímu se podařilo zasadit mu ránu do přilby. Bez ochranného pole by měl Mark hlavu na dvě půlky. Chvíli byl jako omráčený a jen instinktivně bodl mečem před sebe. Voják, který mu zasadil ránu do hlavy, už s útokem nepočítal. Jeho překvapení netrvalo dlouho, protože vzápětí mu hrudí projel hrot meče.
„Přeci je v tom nenecháme samotné! Vítězství je naše!“ křikl Hawk a jeho lidé vpadli královským do zad.
19
Kulpa se podíval na nádvoří a potom sešel z věže. Zastavil se na posledním schodě a pozoroval boj. Dva bandité se právě opřeli o bránu a hájili ji před jeho vojáky. Branou vklouzlo dovnitř několik dalších banditů. Část vojáků už nebojovala a jen ustupovala, aby si zachránila holý život. Kulpa viděl, že do bitvy musí chtě nechtě zasáhnout.
„Zlikvidujte tu verbež! Začněte těma dvěma,“ řekla ukázal na Marka a Raye.
Mark byl tak vysílený, že jen stěží popadal dech. Ray mu telepaticky řekl: „Máme tady jeden problém. Ti tři v černém jsou androidi.“
„Jsou stejně vybavení jako ty?“
„No dovol!“ ohradil se Ray. „Snad mě nechceš srovnávat s takovým šuntem? Nemají ochranné pole ani dezintegrátor. Ale mohou použít laser.“
„Musíme je zneškodnit dřív, než pozabíjejí naše přátele.“
„Jdu na to.“
Jeden android už tasil meč a rozpoltil hlavu jednomu Hawkovu muži. Ležící tělo, z něhož tryskala krev, netečně překročil a šel pomalu vpřed. Byl už jen pár kroků od Raye. Meče obou androidů se srazily. Ocel, kterou vyrobil Ray na Neptunu, byla kvalitnější než zbraně ukované na Ganyledu, takže přerazil protivníkovi meč. Jejich souboj vypadal navenek jako každý jiný a nikdo mu nevěnoval pozornost. Nikdo si proto také nevšiml tenkého paprsku, který vyšel Rayovi z prstu a čistě odřízl kabely generátoru. Pak stačilo do zneškodněného androida jen strčit a skácel se k zemi. Ray se hned vrhl na druhého.
Kulpa s vytřeštěnýma očima pozoroval, jak přichází o své androidy, a šeptal si: „To není možné. To není možné.“ Když vojáci spatřili, že se na zemi válí i králova neporazitelná tělesná stráž, dali se na ústup, který se záhy změnil ve zmatený úprk.
Kulpa dál zachovával klid. Rozběhl se po schodech, co mu nohy stačily, a za ním jeho poslední android. Kulpa počítal s tím, že se ukryje v tajné komnatě v posledním patře a počká, až bandité, opilí vínem a drancováním usnou, a potom odletí na loď. Pokud se ovšem v noci nevrátí hofmistr s vojskem.
Mark si všiml, že Luggi zmizel, a křikl na Raye: „Musíme ho dostat za každou cenu. Hawk si už poradí sám!“
Běželi po nekonečném točitém schodišti. Když dorazili do posledního patra, stanuli před těžkými okovanými dveřmi. Ray se do nich opřel ramenem. Z druhé strany se o ně opíral poslední Kulpův android. Po chvíli ale Rayův tlak nevydržel, dveře pustil a postavil se před Kulpu.
„Zabij ho. Zabij ho!“ křičel Kulpa.
Androidův laserový paprsek jen zapraskal o ochranné pole a místnost zalilo intenzívní nafialovělé světlo, až Kulpa musel zavřít oči.
Když je zase otevřel, byl jeho android pryč. Zbledl. „Vy… Vy jste pozemšťané,“ vykoktal.
Mark s ním zuřivě zacloumal.
„Kde je slečna Swensonová? Mluv, nebo ti zpřerážím všechny kosti v těle.“
Luggi jen pootočil hlavu.

„Jestli se mě dotknete, budete litovat.“
Mark mu přerazil nos.
„Mluv!“
V jeho pohledu se zračila taková nenávist a krutost, že obvykle vždy chladnokrevný Luggi dostal poprvé strach.
„Je v kemenátu o patro níž. Nic jsem jí neudělal…“
Mark ho pustil a vydechl si. Konečně je u cíle.
„Kdo jste?“ zeptal se král.
„Kapitán Stone z SDPP.“
„Ne… Máte být mrtev. Paul se o vás měl postarat.“
„Dopadlo to ale naopak,“ zasmál se Mark. „Už se smaží v pekle.“
Kulpova tvář se stáhla bolestí. „Ne! To není možné. Řekněte, že to není pravda!“
Na odpověď nečekal, přečetl si ji v Markových očích.
Za dveřmi se ozývaly výkřiky a dusot. Hawkovi lidé si s deprimovanými obránci brzy poradili a pronikli do hradní věže. Králi stékaly po čele těžké kapky potu.
Po chvíli zaškemral: „Kapitáne Stone, chci, abyste mě zatkl a postavil na Zemi před soud. Jenom mě, proboha, nevydávejte téhle pakáži.“
Mark se na něj dlouze zadíval. Klečel před ním starý, vrásčitý a ochablý stařec s tváří zalitou potem. Kolik lidí poslal tento člověk na smrt, kolik jich odsoudil k životu psanců, z kolika žen udělal nevěstky… Vládce neřesti v celé Unii a král na Ganyledu se tu teď před ním plazil jako nějaký červ.
Mark zavrtěl hlavou. „Justiční počítač by vám dokázal pouze část toho, co jste za celý život napáchal. Kromě překročení zákona o nevměšování by na nic nepřišel. Navíc se vsadím, že jste slečnu Swensonovou odvezl, abyste ji ochránil. Viďte? Vyšel byste z toho jen s pokutou.“
„Dám vám peníze. Kolik budete chtít,“ žebronil Luggi.
„Máte smůlu. Nejsem ve službě, a dokonce nemám na Ganyledu co dělat. Nemůžu vás zatknout, protože na to nemám právo.“
Když Luggi viděl, že s Markem nic nepořídí a všechno je ztraceno, vytáhl z roucha malý přístroj a zlostně vykřikl: „Potom zemřete se mnou!“ Dramaticky stiskl červené tlačítko. „Právě jsem dal své lodi povel, aby vypálila na hrad dvě termonukleární střely. Zbývá vám deset vteřin života. Devět… Osm…“
„Počítal jsem s tím,“ ozval se telepaticky Ray.
„Dvě… jedna… nula,“ počítal Luggi a při nule zavřel oči. Když se nic nedělo, zase je otevřel a nevěřícně se na Marka podíval.
„Je mi líto,“ řekl Ray, „ale už nemáte loď. Než jsme tady přistáli, nahrál jsem vám autodestrukční program. Spouští se v okamžiku, kdy se na vaší lodi cokoli změní.“
Mark si otřel zpocené čelo.
„Proč jsi mi to neřekl? Ušetřil bys mě několika vteřin smrtelné úzkosti. Už jsem se loučil s životem.“
Vtom vešel do komnaty Hawk s několika muži. „Hodina odplaty se blíží, vrahu!“ vykřikl, zvedl zakrvavený meč a dodal: „Otče, budeš pomstěn. Nyní můžeš odpočívat v klidu a pokoji.“
Mark ustoupil stranou.
„Pojď,“ řekl Rayovi, „necháme je, ať si vyřídí účty. Jdeme vysvobodit Elsu.“
Sešli o patro níž, kde se několik Hawkových mužů pokoušelo vyrazit zamčené dveře kemenátu. Ray jednoho odstrčil a řekl: „Pusť mě k tomu.“
Jednou se opřel ramenem a dveře se otevřely. Nikdo si nevšiml tenounkého laserového paprsku, který odřízl zámek. Přivítalo je pištění a jekot. Ženy se choulily všechny v jednom koutě. Hawkovi muži zajásali a rozběhli se k nim.

„Marku! Marku!“
Když zaslechl známý hlas, na okamžik zbledl, že by se v něm krve nedořezal. Utíkala k němu Elsa. Jeden z Hawkových mužů si ji chtěl už zabrat pro sebe, ale když viděl Markův erb, uctivě ustoupil a vybral si jinou.
Elsa Marka objala, vlastně jeho brnění. Mark prožíval jednu z nejhezčích chvil svého života. Poprvé mu plakala na hrudi. Za chvíli zvedla hlavu a podívala se na něj už veselýma a rozzářenýma očima.
Vtom nějaká žena zapištěla. Elsa sebou trhla, otočila a spatřila Sylvu, jak se bezmocně zmítá v rukou obrovitého chlapa.
„Má snoubence, nějakého Hawka. Zachraň ji, Marku.“
„Ray, buď tak hodný,“ řekl Mark.
Android položil hromotlukovi ruku na rameno. Chlap se prudce otočil. Zdálo se, že pro ránu nechodí daleko.
„Domnívám se, že panu Hawkovi by se nelíbilo, že mu někdo trápí snoubenku,“ řekl Ray klidně.
Lamželezo ji hned pustil a zahuhlal: „Jo tak, promiňte. Já nevěděl, že…“
Sylva se na něj usmála. „Nezlobím se na vás. Jsem tak ráda, že to skončilo… Na nikoho se nezlobím.“ Potom ukázala na Liandru, jíž se už zabývali dva muži, a řekla: „S touhle si dělejte, co chcete: Týrala nás, bičovala nás…“
Obě ženy vyšly v doprovodu Marka a Raye z komnaty, kde se nyní mísil ženský křik a pištění s rykem a hekáním mužů. V rozlehlém sále v přízemí našli Hawka a přivedli mu štěstím zářící Sylvu.
Ray šťouchl do Marka loktem a upozornil ho na muže s kopím, na němž byla napíchnuta Kulpova hlava.
„Tuhle na svědomí nemám. Tentokrát mi nemůžeš nic vyčítat,“ zasmál se. „Teď je Velké Bratrstvo definitivně bez hlavy.“
Když se oba milenci vášnivě přivítali, Hawk přistoupil k Markovi a před Elsou mu dal přátelský žďuchanec do zad.
„Drahý příteli, zvítězili jsme díky tvé udatnosti. Teď můžeme konečně uspořádat pořádnou hostinu.“
„Promiňte, že vám pokazím radost, Výsosti, ale chtěl bych vám něco říct.“
„Samozřejmě. Jen mluvte. Co si přejete?“
„Já si nepřeju nic, myslím spíše na vás. Vyhráli jsme jen jednu bitvu, ne celou válku. Nezapomínejte, že se kdykoli může vrátit hofmistr v čele malého vojska. Vaši muži jsou vyčerpaní bojem a jen těžko by se vojákům ubránili.“
Hawk se zamyslel. „Co byste udělal vy?“
„Musíte se ihned vydat do města a rozhlásit, že jste usedl na trůn vašeho otce a ujímáte se vlády. Slibte obyvatelům, že odpustíte všem, když vám ještě dnes večer odpřisáhnou věrnost. Také vyšlete posly k baronu Guntovi a řekněte mu, že jeho dcera je v dobrých rukou.“
Hawkova tvář se naráz rozjasnila. „Děkuji, že jste mi připomněl, že už nejsem potulný rytíř, ale že mi na bedrech leží celé království. Nebude nebezpečné opouštět dobytý hrad?“
„Nemějte obavy, Výsosti. Já a můj zbrojnoš se o hrad postaráme. Shromážděte své lidi a vyrazte pokud možno hned.“ Zatímco Hawk s potížemi svolával svou tlupu, Mark s Elsou odešli do knihovny, která snad jako jediná místnost na hradě unikla drancování.
„Rayi, obejdi hrad a snaž se přesvědčit zbylé stráže, aby se připojily k novému králi. Jo, a když už budeš v hradní kuchyni, objednej pořádnou večeři a sežeň něco k pití, umírám žízní.“
Mark si sundal přilbu a brnění a padl do křesla.

„Uf!“ povzdechl si. „Zasloužím si chvilku odpočinku.“
Elsa se najednou rozesmála. „Viděla jsem tě už jako řeckého válečníka, římského gladiátora, ale jako středověkého rytíře ještě ne. Musím uznat, že ti to docela sluší.“
Do knihovny se potichu vplížila vystrašená služka s džbánem a dvěma poháry. Při pohledu na zkrvavenou zbroj se jí roztřásla kolena. Trochu ji uklidnilo, že je v pokoji ještě Elsa. Nicméně se dlouho nezdržovala, postavila džbánek na stůl a rychle odcupitala. Dost ji překvapilo, že se ji nikdo nepokusil znásilnit. Elsa se dívala, jak Mark hltavě pije.
„Stále nechápu, jak jsi se sem dostal. Když jsem viděla na hradbách rytíře se zlatým sluncem v erbu, napadlo mě, že jsi to ty, ale nemohla jsem tomu uvěřit. Moc jsem si přála, abys to byl ty, ale rozum si to odmítal připustit.“
„Mohl bych ti říci, že mě sem donesla křídla lásky,“ rozesmál se Mark, „ale stejně bys mi nevěřila! Prostě jsem přesvědčil majora Yuka a vypůjčil si tvého starého dobrého Neptuna. Doufám, že se nezlobíš.“
„Kdyby ti ho nepůjčil, na hodinu bych ho vyrazila,“ zasmála se Elsa.
„Musím tě uklidnit, ale tentokrát ho vracím ve vynikajícím stavu. Použil jsem pouze dvě rakety a načal ti whisky.“
„O tom si promluvíme později. Raději mi pověz, jak jsi mě tady našel.“
Mark jí vyprávěl všechno, co se přihodilo od chvíle, kdy ho pustili z nemocnice.

„Za všechno vděčím pomstychtivosti, která se nějakým záhadným způsobem zrodila v Rayových elektronických obvodech. Bez něj bych souřadnice Ganyleda nikdy nezjistil.“
* * *
Po Hawkově návratu na hrad mohla začít hostina. Král trval na tom, aby Mark seděl po jeho pravici. Jak se dalo předpokládat, všichni vojáci a velmoži království se přidali na stranu nového krále. Kdo by také zůstával věrný mrtvému králi?
Sotva dorazil hofmistr k zavřeným městským branám, část jeho vojáků okamžitě přeběhla k novému králi, takže o nějakém útoku nemohla být řeč. Sám hofmistr uznal za vhodné uprchnout na své panství, třebaže věděl, že ani tam se neubrání pomstě některých baronů.
Když si Mark všiml, že mnohé stolovníky začíná zmáhat únava a hlavy jim padají na stůl, naklonil se k Else a pošeptal jí: „Myslím, že je čas vrátit se na Neptun, zákon o nevměšováni platí i pro nás. Hawk se už o sebe postará.“
Když se král zvedl od stolu, Mark šel za ním. Na chodě ho dostihl a řekl mu, že by rád ještě týž večer odjel.
„To nemyslíte vážně!“ vykřikl král. „Právě jsem se rozhodl, že váš jmenuji vrchním velitelem vojsk a daruji vám tolik půdy, kolik si jen budete přát:“
„Děkuji mnohokrát, Výsosti, ale musím se vrátit zpátky do své země.“
Hawk se na chvíli zamyslel, pak se na Marka pronikavě podíval a řekl: „Byl jsem vychován jen jako pouhý rytíř a nemám žádné vzdělání, ale něco mi říká, že vy a vaše přítelkyně nejste z našeho světa.“
„Velmi si vás vážím, Výsosti, a nechci vám proto lhát,“ rozhodl se Mark pro pravdu. „Máte pravdu, pocházíme z jiné planety. Kromě jiného nám naše zákony zakazují vměšovat se do záležitostí a vývoje civilizací na jiných planetách. Ke své hanbě musím přiznat, že Lug byl z našeho světa. Porušil naše zákony a dostalo se mu za to náležité odplaty. Odjedu s dobrým pocitem, že jsem zčásti napravil zlo, které zde napáchal, a se smutkem v srdci, že zde zanechávám přítele.“ Oba muži se objali.

„Sbohem, bratře," řekl Hawk. „Dám rozkaz strážím, aby vás doprovodily."
Za tři hodiny už byli pozemšťané na palubě Neptunu. Mark se rychle umyl v sanitárním bloku a usedl do křesla v pilotní kabině.
„Všechno je v pořádku," hlásil Ray, „Jaké jsou další instrukce?"
„Zamiř rovnou na Zem, chtěl bych ještě využít čas, který mi zbývá z dovolené."
Ve vedlejší kabině, uzpůsobené jako salon, čekala na Marka Elsa, která se mezitím převlékla do dlouhých šatů s odvážným výstřihem. Podala mu sklenku voňavého alkoholu.
„Myslím, že si zasloužíš dobrou skotskou," usmála se.
„Na tvoje zdraví, miláčku. Chtěl bych, abys mi něco slíbila," řekl Mark. Když se na něj nechápavě podívala, dodal: „Moc tě prosím, abys změnila závěť. Po celé Unii rozhlaš, že se tvým univerzálním dědicem stává nějaký dobročinný spolek, třeba Společnost na ochranu zvířat. Ušetříš mi tím starost. Nechci být živý terč."
„Po tomto posledním dobrodružství nemám nejmenší chuť umřít, jestli tě to uklidní. Máš ale pravdu, musím se hned pustit do práce a vyměnit spoustu lidí. Také musím najít někoho za Paula. Škoda že to nechceš dělat ty."
Mark se pobaveně ušklíbl a řekl: „Oba jsme velmi nezávislé povahy, za chvíli bychom se hádali jako pes a kočka. Příliš mi na tobě záleží, než abych podstoupil takové riziko."
„Je to smutné, ale asi máš pravdu."
Ray je upozornil, že se blíží průlet do subprostoru. Nastavili si křesla do vodorovné polohy.
Když pominula nevolnost provázející průlet, Mark se posadil a řekl: „Máme před sebou ještě tři dny volna. Co budeme dělat?"
Elsa se protáhla a vypnula svá mocná ňadra.
„Určitou představu bych měla," odpověděla a v očích se jí vyzývavě zablesklo. „Když už nejsi v té plechovce jako na Ganyledu, ráda bych tě zase cítila blízko sebe."
Mark ji něžně uchopil za ruce. „Co bys řekla tomu, kdybychom si šli povídat raději do kabiny. Budeme tam mít víc klidu," navrhl tiše.

20

Neptun měkce dosedl na newyorský astroport.
„A dovolená je v tahu," řekla smutně Elsa, když v Markově objetí vystoupili z lodi. „Budu se muset pustit do práce a začnu továrnou na androidy. Vůbec se mi nelíbí, že si tam vyrábějí dvojčata."
„Rayi, skoč pro trans. Počkáme na tebe venku. Aspoň se trochu projdeme."
Jarní slunce vysílalo po jasném nebi své poslední paprsky. Mark s Elsou neušli ani dvacet metrů, když před nimi zastavil trans se znakem Vesmírné policie. V okénku se objevila přísná tvář admirála Neumana.
„Budete tak laskavi a nastoupíte si, rád bych si s vámi promluvil."
Elsa i Mark věděli, že takto formulovanou žádost šéfa Vesmírné policie nelze odmítnout, a nastoupili si.
„Jsem rád, že vás vidím zpět na Zemi, slečno Svensonová," řekl admirál. „Přiznám se, že jsem po vašem záhadném zmizení několik nocí nespal."
„Zažila jsem několik poučných dobrodružství," odpověděla Elsa stroze.
Potom admirálovi vyprávěla všechno, co se přihodilo po propuštění z nemocnice.
„Nemusím ani zdůrazňovat, jak jsem byla ráda, když jsem pak uviděla kapitána Stonea coby středověkého rytíře."
Neuman se diskrétně pousmál.
„Konečně začínám chápat, co všechno se vlastně zběhlo. Pro Velké Bratrstvo jste

byla pěkně tučné sousto.“ Obrátil se k Markovi a dodal: „Řekl bych, že mi dlužíte nějaké vysvětlení. Od chvíle, co jste si od majora Yuka vypůjčil Neptun, jsem o vás neměl žádné zprávy.“
Mark mu vylíčil, jak se mu podařilo proniknout do systému Velkého Bratrstva, ale snažil se zamlčet informace, které Ray získal z centrálního počítače.
„Když jste zjistil, co je Spengler za ptáčka, proč jste mi nic neřekl?“
„V zájmu života slečny Swensonové jsem považoval za nutné postupovat velmi obezřetně. Jediné, co jsem v danou chvíli mohl udělat, bylo nařídit Rayovi, aby vám sdělil jména členů Bratrstva.“
Neuman sebou trhl. „Tak to jste byl vy, kdo se vlámal do centrálního počítače Vesmírné policie?“
„Příliš si informace asi nechráníte. Musíte ale uznat, že vám ten seznam posloužil.“
„To je pravda. Nicméně mě zajímalo, odkud ty informace pocházejí. Co se vlastně stalo se Spenglerem?“
Mark nasadil co možná nejdůvěrnější tón. „Snažil jsem se ho nějak dopravit do New Yorku. Bohužel využil mé chvilkové nepozornosti a vyskočil z helijetu do moře. Myslím si, že se nechtěl seznámit s psychickou sondou.“
Takové vysvětlení admirálovi patrně vyhovovalo a na nic dál se už neptal. Je rozumnější, když se veřejnost nikdy nedozví, že se Velké Bratrstvo snažilo zmocnit majetku slečny Swensonové.
„A Kulpa?“
„Zahynul při povstání. Při pobytu na Ganyledu jsem se snažil striktně dodržovat zákon o nevměšování.“
Admirál dal pohybem ruky na srozuměnou, že o tom nechce slyšet, a řekl: „Zprávu o Ganyledu předáte generálu Khovovi. Myslím, že ho tahle neznámá primitivní civilizace bude zajímat.“
Potom se Neuman na dlouho zamyslel.
„Věřím, že jsem se dozvěděl vše, co jsem potřeboval. I když jsem přesvědčen, že se vaše soukromá akce neřídila vždycky platnými zákony, musím v zásadě uznat, že přinesla dobré výsledky. Tím bych celou záležitost uzavřel. Justiční počítač teď má na několik měsíců práci s vyhodnocováním svědeckých výpovědí členů Bratrstva. Mám vám někde zastavit, kapitáne?“
Když Elsa vysedala z transu, admirál jí řekl: „Slečno Swensonová, obávám se, že si budete muset dát ostrov do pořádku. Nejdříve tam řádil kapitán a po něm my. Několik androidů jsme bohužel museli zneškodnit.“
„To je to nejmenší, pane admirále,“ odpověděla Elsa.
Mark se díval za vzdalujícím se transem a povzdychl si. Možná že to nakonec mně i Rayovi všechno projde, řekl si.
Ray vystoupil z výtahu v pátém podlaží podzemního parkoviště, kde zaparkoval trans. Vtom zaslechl sténání. „Prosím vás nechte mě, nechci se tam vrátit,“ prosil tenký ženský hlas.
„Na to zapomeň,“ řekl hrubě nějaký muž. „Jednou jsi zaměstnaná u šéfa a ten nemá rád, když mu personál dělá problémy. Jen počkej, dostaneš takovou nakládačku, že na to do smrti nezapomeneš:“
Ray šel potichu za hlasem. Když spatřil světlovlasou Nelly, které pomohl utéci z Eros centra, nevěřil svým očím. Nelly ležela na zemi a nad ní se skláněli dva urostlí chlápkové.
„Ke slečnám se má člověk chovat galantně,“ upozornil je mírně.
Jeden se na něj letmo podívala vyštěkl: „Vypadni! Nestrkej nos do věcí, do kterých ti nic není.“

Nelly se najednou rozkřičela a muž ji surově udeřil.
„To jste neměl dělat," pronesl Ray stále klidným tónem. Pravačka se mu vymrštila a udeřila muže do hrudníku takovou silou, až mu zapraskala žebra. Druhý muž sáhl po laserové pistoli, ale než ji stačil vytáhnout, Ray mu malíkovou hranou zlomil ruku v předloktí. Zbraň dopadla na zem. Ray uchopil oba chlapíky pod krkem a přirazil je k transu.
„Tak poslouchejte," zašeptal náhle drsným hlasem, „tu holku necháte na pokoji, rozumíte? Jestli jí zkřivíte jediný vlásek, vzkažte šéfovi, že si to s ním přijdu vyřídit osobně."
A protože mu připadalo, že si dostatečně neuvědomují dosah toho, co jim říká, dodal: „Znali jste toho člověka, co bydlel ve 104. patře Eros centra? Tak vzkažte šéfovi, že by se mu mohl přihodit nějaký malér. Třeba by mohl přijít o hlavu. Koš na odpadky se na takový dáreček výborně hodí."
Muž s širokými rameny zbledl a na čele mu vyvstal pot. Patřil mezi ty, kteří našli Butlerovo zohyzděné tělo.
„Jestli někdo z vás udělá do pěti minut jediný krok, byl to jeho poslední."
Ray vzal Nelly za ruku a odvedl ji k transu. Dál mu plakala na rameni. Začínal toho mít dost.
„Říkal jsem ti, aby ses někam uklidila," zavrčel na ni.
„Několik dní jsem se skrývala. Potom jsem si myslela, že na mě zapomněli, a chtěla jsem odletět na Terranii VI, kde mám rodiče. Chytili mě na astroportu."
Ray se telepaticky spojil s Markem a řekl mu, co se stalo. „Přijeď pro nás. Uvidíme, co se s tím dá dělat."
„Pro Raye by bylo nebezpečné," zauvažovala logicky Elša, „kdyby se ta dívka dostala do rukou policie, nemyslíš? Nezapomeň, že je asi jediným žijícím svědkem Rayovy… řekněme pomsty. Neuman podle mě o všem ví, ale nehodlá v tom nic dělat, a jakékoli další svědectví by ho přinutilo začít nové vyšetřování."
„Nemůžeme ji přece nechat jen tak zmizet," namítl Mark.
„Nech to na mně, ženská s ženskou se vždycky dohodne lépe než s mužem."
Elsa si sedla s dívkou na zadní sedadlo transu a něco si špitaly. Za chvíli se ozvala: „Rayi, vysaď nás nejdřív u mě doma a postarej se o nějaké bydlení pro svou přítelkyni. Pár dní na ni dohlédneš."
Potom napsala na kousek papíru nějaký vzkaz a obrátila se na Nelly: „Jste velice sympatická mladá žena. Zítra půjdete na tuto adresu a ohlásíte se u mého personálního šéfa. Určitě se pro vás najde nějaká práce v jednom z mých podniků na Terranii VI. Tam snad budete v bezpečí."
Dívka nadšeně vykřikla: „To by bylo skvělé. Ani nevím, jak vám poděkovat!"
Elsa se k ní naklonila a pošeptala jí do ucha: „Poděkujte hlavně Rayovi. Je to moc hodný člověk, ale před ženami se velmi stydí. Myslím, že byste pro něj mohla něco udělat."
„To nechte na mě," usmála se Nelly. „Vím, jak se mu nejlépe odvděčím."
Když zastavili před Elsiným bytem a Mark s Elsou vystoupili, zachytil Mark Rayovo úpěnlivé volání: „Nenechávejte mě s ní samotného! Vypadá na to, že se na mě při nejbližší příležitosti vrhne."
„Doufám, že se zachováš, jak se sluší a patří. Konstruktéři tě přece vybavili vším, aby ses co nejvíce podobal lidem. A jestli potřebuješ návod, tak si přehraj v paměti všechny nahrávky z misí, které tak pečlivě po příletu na Zem cenzuruješ."
„Za co mě, proboha, tak trestáte?"
„Aspoň si obohatíš rejstřík lidských citů. Po přátelství jsi nedávno zažil i nenávist a touhu po pomstě, tak proč ne i lásku? Mezi lidskými city patří k těm příjemnějším ."